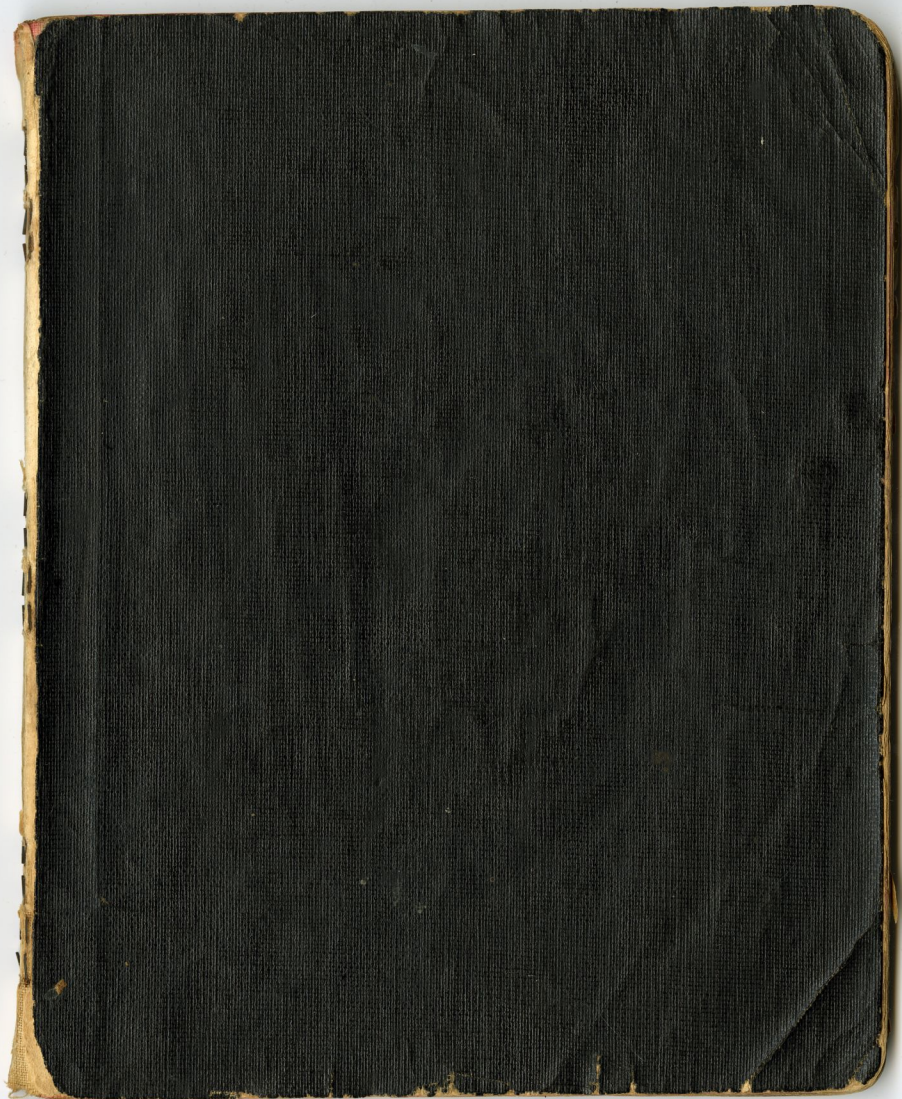

Hilda Larson
Botels Lau.

Den 14-9-1914.

1.

Skordelichen

Hon växte i torpet vid ausande skog. Hvad liforna
drömde det visste hon nog. Hon visste vad fågeln i tunderna
kvad. Och jämt var hon sorgfri och glad.

Och ärena gingo och fästman hon fick. Han lyfte så stolt
isitt krigiska skick. Hon dröjde ej länge, hon dröjde ej alls
att leende famna hans hals.

3 De skulle ha gift sig men fiden tog
slut. Mot kejsarn av Ryssland, drog konungen ut. Med
Gustav den hedse drog gossen ästad. Då var han så
sorgfri och glad.

4 En dag då på åkern hon skylarne
band, Då kom där ett bud ifrån främmande land.
Bäst visan om Engald bland tjärnorna lyf, Till sads det
att gossen var död.

5 Hon stod där så röd blond de vaxande
are. Hur dog han? Hon frågte då darrande skac. Han
vårjde sig manligt bland hulornas bad. Då blev hon
så sorgfri och glad.

6 Och redan bland skylar på gröns-
kande äng, I systrar, hon sade, min brudliga säng,
Hur skönt är att somna med rågen i frid. I skordarnas

gyllene tid.

Hon lade sig sedan och somnade gott.
På bädden hon bars in i stugan så brädt Hon dog
in i döden, man viskade röd. Ett aldrig sägs vackrare
skörd.

Och lärnorna sjöngo på grönskande
grav, O, slumra, vi höllo så hyärtligt Ly av Dru
band på din härve, din visa du hvad. Och jämt var
du sorgfi och glad.

2.

På Rojne strand.

Hjorden betar och klockan klingar,
Klockan klingar på Rojne strand, Swanen flyger
med vita vingar Flyger ensam vid mornens rand.
Vårens vindar i löven gå. Solen skiner, och sjön är blå,
Men jag sjunger min långa längtan, Gunger ensam på
Rojne strand.

Fader min är en björk i skogen
Moder min är en sommarshy, Broder min är ett ax
i lögen; Lyster min är ett vinstermy. Ensam är jag som
högstens hugg Blommar ensam och vissnar ung Gunger,

3.
Gunger, min långa längtan. Gunger ensam på
Rojne strand.

Om den strålände solen visste Om
hon visste mitt hjärtas häg, Allt sitt leende sken hon
misste, Skulle sjunka i kvällens väg. Sjunka, sjunka i nattens
famn; Men jag viskar min älsktings namn. Gunger, sjunger
min långa längtan Gunger ensam på Rojne strand.

3.

Trohet och Ökrohet

O, falska verd med ditt försåt du sorg blott. skänker
mig, Min glädje du förbytt i gråt och tömbestrött min stig.
Likväl jag ej mistrosta skall, jag
äger ju en vän, Som köstar mig i sorg och kval, han bor
i himmelen.

Om jag till honom har mitt hopp, han nog beskyddar
mig Och efter slutat vandringslöp, han skänkar mig sin frid.

Flydd är min livs ungdomstid,
hur fort dess tid förgått, Med den har flytt min livs frid
jag har dess minnen blott.

Jag minns den tid så glad så fri
så flyktig som en dröm, jag minns den vän jag valt att mig

så älsklig och så öm.

Och nu jag övergiven står av den jag
håller här, skall jag den vän ej äga följa hvets vandring
här.

Högst har jag älskat dig min vän, men falskt
ditt hjärta var dock vill jag dig påminna än den ed du svurit
har.

Att falsk du svurit har den ed, det må jag
säga dig, må du med ängst se hur falsk du var mot mig

När du på Herrans stora dag en gång
skall ställas fram, hvad har du då mot Herrans lag som
dig försvara kan.

Nej jag vill ej dig föröfra din otronhet mot
mig, men jag vill Gud här bedja må, att han förlåter dig.

Ej finns ett brott så stort att Gud det ej förlåter
kan. Det säger oss hans ord och bud blott man har ångren
samt.

Så lev lycklig fram din tid, så nöjd så
glad så säll! Att du må finna Guds frid på livets sista kväll.

Lev lycklig med din nya vän, mot honom
hogen var, åt honom all din kärlek skänk i med och motgångs-
dar.

I blomman av sin ungdomstid då man är glad och yr,
då ser man ej hur tiden går, hur fort dess dagar flyr.

Än långsamt dagar för mig går, dock sorgen
hjärtat här ej får jag följa salnans tår för den jag håller här.

De rista fröjder världen ger, mig ej förnöja kan,
sen all den kärlek slötnad är, som förr så lustigt brann.

Snart jag nu hoppas finna ro från världens larm
och strid, ty ut gravens lugna bō, där skall jag finna frid.

Till dem som än ogifta gå, vill jag säga måttlysrättig
var mot vännen din lät och ej rida på.

Ken kärlek här vill vännen din. Låt falskhet och
förtal ej få förändra här ditt sinn. Ty falskhet biter med kval.

Om tar jag nu farväl av dig du som min kärlek har
jag hoppas en gång träffas ar i himlens fusa sal.

Min visa jag nu sluta må, och glemman lägga ner blott
namn i visan tecknat står om någon det vill se.

Leonbruden

I skimrande bruddräkt så vit som ny snö står
djurlänjarns dotter, en blomstrande mö, hon bringas att
räcka en främling sin hand, i morgon gör färdan till

Berg och dalar Din är jag än din är jag än.

Låt gå min bädd då hvos jublar stanna
och anden hämnar för befrisen då skall du läsa på min bleka
panna Din är jag än, din är jag än.

6 Ungans dötters Södsång.

Ej var det jag som duken fäste, den vita duk
där mur var svag. Nils guldomed var vägrisarns bärte för komung
Hälsömar ett Hordag.

Förätt jag har ej mina vännar, förätt jag
har ej stad ej land utan oskuld ju ej någon hämnar men väl
mitt starka kärleksband.

Förlätsel jag giver alla Förlätsel min hjärtan
att jordens stollhet måste falla men resas åter upp igen.

Jag mura in, den hemiska dösen, ej dödar
kärlek i mitt bröst snart är min arma kropp föröden, min
oskuld är min enda bröst.

O. Hälsömar min kärlekslycka! Förlåt mig
Gud, än oskar jag, fast vära öden härt mig tycks allt efter natt
bli åter dag.

Titanichs undergång år 1712

Uppå Atlanten väg stolt glider fram skepp som ej like sög
höjer sin stam. Och ej mot vinden bli riksmönen tjocka gå Målet
är västerns land Dock när ej strand.

Fästighet var ombord allt var så glatt Snart föds
hemiska ord i stilla natt Pop från tysental Menckerna fylls av kval
Båten mot isberg står vattnet ingår.

Sked ut dygdet här det nu med fart Dödschlokan
guder här Tydligt och klart Skallar nu mängen gå Dit ingen död kan
nä Där lärar icke bränn Smärter ej hämnar.

Uppå Titanichs däck Massorna stå Blika nu så
glad och häck, lärade stå. Hjälps hjälp att rädda oss Skola vi här
förgeas Göt det från mängen min i nattlig stund.

Var är min make här Var är min vän yngre
bland mängden här hör vilket strän Kom make jag med dig
Tager på dödens stig Vi icke skiljas bör Tillammen dö.

Står slite många land Skages farväl viken med
cigarr i hand Skar sig stel. Arshedets sorgelbus Hörs genom
vattnets brus O, vilken dyster syn Står vattnets byn.

Titanich sjunker ned Bighiga allt Då uppå däck
Göt Toner med makt. Skallar de kvalda bröst Skänker dem mod
och bröst Snart tyfnar hymens ljud närmare Gud.

Skogsblomman.

Det växte en blomma vid granarnas fot i skogen bland mossor och fung. Den flla blott syntes för gättarnas fot. Men stod där så stilla och lugn.

Jag fruktar du ej att i skogen stå gömd och frammas av jagarens fot. O, nej ty jag älskar av Herren är glömd så haver han sagt i sitt ord.

Men länkter du ej att i druckuset stå och dofta till menskers behag? Nej jag tviv bäst bland de ringa och små jag föddes till skogsblomma jag.

Men snart skall förvintliga stormar du dö; Du blomma som doftande fanns, Då slumrar jag inunder täcket av snö och vaknar vid vårsolens glans.

Her läsan har tack, lilla blomma så schön, Her ödelig och ädler min sig, Den Gud som dig skapat, min fader dock är, Han värdar sig även om mig.

Täst ringa och liten är Herren mig när jag vandrar så lycklig och säll, var morgon min fader sin nåd mig beskär. Jag somnar hos Jesus var kväll.

En bländnad jag fått av min påbars huld, I blodet renvagen och skär den skruden den passar för staden av guld den passar för vandrigen dit.

Din fröjd är att lära och locka de små till Jesus min påbars här, och Herren som älskar att barnhjärtan få mig kraft utav höjden beskär.

Likt blomman jag också skall vassa och dö men påbars löfte står kvar Täst skoffet är gömt under täcket av snö, är anden hos Gud i förvar.

Och glad skall jag vakna hos Jesus en gång när evighetsmorgonen gryr och blanda med englar min jublande sång sen jordiska skuggor har flytt.

Alyrosen.

Uppå Alyrens isbelagda syra dit ej någon mänsklig fot kan gå Lyngs alyros sina stängler vira In i bergets isbelagda vira.

Men i dalen växte och en blomma Lika schön som Alyrens fagra ros. Många fiare till henne komma Och alla viga äga dalens ros.

Den blomman var en schön behaglig tjärna En dotter till den rike Konrad Nord, men med henne följde ingen lycklig stjärna Ty högmood uti hennes hjärta bor.

Äck i blommor, suckade hon ofta den som

finge äga er en skind. Länge känna huru skönt ni döfva
Och trycka blott en byss eder mund!

Lä hon tänkte då en yngling sade: Evelin,
säg till du till min brud Allt mitt guld jag för din fot nedlade
Och klädde dig i Alfhens blomsterskrud!

Nej hon svarar Ingens brud jag bliver Torr
än han mig först ett löfte giver Det är att han mig en afros
giver en enda blott jag fodras icke mer.

Konrad går mot Alfhens ^{höga} höjder Men Evelin hon
skyras ner till ljun för att njuta dansens yra följder. Medan
älskaren han vandrar emot skyn.

Konrad klättrade på bergets klippa Tills
han kom der blomman slagit rot. Hans enda hantag var en
blomsterknippa och mot en hvar stödde han sin fot.

Evelin nu har jag dina blommor, men var
är det en Alfhros nit som snö, Evelin och vänta snart jag kommer
Min Gud jag faller lit mig icke dö!

Lä han ropar, då han störtar neder Fäskligt
djupt från Alfhens högsta topp, men i dalen ligga blott hans
kläder och hans ryphigt sönderslagna kropp.

Evelin hon kommer ifrån gillet fih hon
se den döde då hon genast skrek O store Gud nu har jag

själv försprillat livet för den som jag älskade.

Glennas fader även kom till stället Men döden då
förent dem båda två sen hela ljun med honom Ett brudpar
döden gjorde dem ändå

Längre gremman jag förmår ej rita och bestava
himmans myck och mild. Alfhens rosor är ej längre rita de blevo
färgade med Konrads blod.

10

Liljekonvaljens arbed.

Lyva svando ^{valda} västanvind Kom och svalkande
smek min bleka kind! O sänk dig ned i jord min reka fot!
Ack döj, o döj hos mig, tag nu min sista suck emot! O hur jag
längtar att sprida min doft till en var, Träsa min skapare god
med den vällykt jag än har kvar. Snart är den slut min korta
tid Och jag böjer mitt huvud så sakta, så sakta att dö Till som
snö, stilla slumrande in i frid.

Rik på fjöl men så kort min levnadsdag!
Lyva händer mitt hjärtas harnpostag! Jag solus drack med
mina ydda blad. Min dräkt den blev så vit, den blev så ren
i fuskad bad. Lä blir jag gömd under snöarta svejningens
dräkt Klar och väntar på vår och på dig o du västanfäckt.

14
Snart är den slut den långa natt. Och jag höjer mitt
huvud så sakta så sakta och klochorna små ringa hälsande
glatt.

11 Elfsborgs-risan

Den blomsterrudda gondolen gled utöver Elfsborgs
bågar ned, det var så hemskt i den mörka natt, en flicka
skön vid rodet satt.

King pannen bar hon en lagerkrans
begrädd av stjärnornas milda glans. Hon sjöng om vännen
så fjer och kär som uppå Elfsborg fängslad är.

Och Herman hörde den stämman klar som
genom järnbeslagna fönstret far. Hallä han sporde min
sångarvän, nog känner jag din röst igen.

Jag haver mördat ett barn för dig, du
kunde väl ha förlåtit mig men kärleken den är lika stor hos
fängsen som på Elfsborg bor.

Men stormen ryter och åskan går och
bågar emot Elfsborg står det blintran till och fången sår
sin sångarvän i blåa blå.

Allt sitta inspärriad i en bur så
han klagar fången ack jag arma djur, min Sigrids

15
öden jag dela må, min grav skall bliva blåa blå.

Sen skall jag liksom en välnad gå
ibland de vilda skären grå, min Sigrids älskade ett annat
land jag kyssa skall den kogna hand.

Och fången uppå Elfsborg satt
till dess han rynde därifrån en natt och storka sig i
bågar de blå för att Sigrids återfå.

Mången gång uppå Elfsborg sen man
haver hört den stämman ren och röst man hänt igen
ly det var fångens sångarvän.

12 Det gjorde mamma när mamma var flicka

Jag kan väl ej annat än ropa och klaga som äger en
mamma så skäng. Var morgon när klokkan står sju skall jag
sjunga, och sent skall jag bädda min sång. Sen får jag gå där så
ensam och micka glän mamma det gjorde när mamma var flicka,
ha lalla lalla la.

Och jag är ju redan en fjorton års snärta
som känner fömmen och hör Och därtill har jag ju ett
ålskande hjärta som klappas jag vet väl vem för Men jag är
börjanden på gossarna lilla Fast mamma det gjorde när

mamma var flicka.

Jag sjöng på en visa om kärlek och
svika, en dag när salt jag salt i min vrå. Om kärlek
min flicka hörs mamma predika är något du ej bör förstå
på kärlekens stig är så lätt att sig svika fast mamma
gick den när mamma var flicka.

Men snart skall jag häffa min
Halle på isen Det är mitt fasta beslut Och mamma
skall ej få ett nys om kurtisen för då får Kall
Jöranson stöt. De songvägar gå vi det ingen kan blika
För det gjorde mamma när mamma var flicka.

Är jagu jag fullt för i frihet jag
vandra för Jöranson heter jag då ett hus ska vi ha som är
högre än andra och mitt i en stad skall det stå. Och då
ska vi ha både jungfru och amma. För det hade mamma
när mamma flev mamma.

Enin

Fall, lätta snöfloch, fall och bädda graven
hall! Det bröst, som sjuder här, det längtar svalkas
där.

Och sen jag sänks dit ner, fall, snöfloch, fall är mer,
att jag må bliva gömd, Så gömd som jag är glömd!

Ty ingen moder skall besöka gravens vall, och
ingen fader här skall fråga, var jag är.

Det ingen ingen syster går att falla sorgen
här, och ingen bröders bröst skall sucka där om bröst.

Och ingen enda vän skall vända dit
igen att på den vita snö en högsmuttblomma stå.

Och han, som var allt, skall gå däröver
kallt med kulan arm i arm, så säll och kärleksvarm.

Och, fruena snöfloch, fall! Gör bädden dubbel
kall, att stelnat hjerta då ej åter börjar stå.

Fängslät.

Vi gå över daggstänkta berg, som länat av smaragden
sin färg, och sojer ha vi inga våra glada visor klinga, när vi gå
över daggstänkta berg.

De väldiga skogarnas sus, sus, sus, gå måhögga
som orgeltoners brus brus brus, och liksom vardagskåta så lätt
det är förgåta vid de väldiga skogarnas sus sus sus.

De gamla, de kloka må de, vi äro ny

18 förständliga som de. Ty vem skulle sjunga om våren den unga, om vi vore blöta som de?

I människor, förglömmen Soler grät och kommer och följer oss åt! Se fjärran i gånge att solskenet fänga Ja kommer och följer oss åt.

På gladeligt hand ut hand nu gå vi till fågel Tonix land, ett sagoland som skiner av smaragder och rubiner. Nu gå vi till fågel Tonix land land land.

15. Tre hallande jäntor.

Där gingo tre hallande jäntor i solen på vägen till vid Lindane Le, de svängde, de svepte med kjolen, de hallade alla de tre.

Och gingo i takt som soldater och sedan så valsade de, och Måden är så låter, de hallade alla de tre.

Ellen när som de komma till kröken av vägen vid Lindane Le de ropade alla: "Flör göken!" sen skvätte och lyste de.

Och teg så tyst som de döda och rodnade, alla de tre. Ellen varföre blevo de röda och varföre lyste de?

Ja - De stod tre studenter vid grunden

19 och därför lyste de och blevo så röda om kinden, de hallande jäntorna tre.

Det stod tre studenter vid kröken och flinade, alla de tre, och härmde och skreko: "Flör göken!" och alla så hallade de.

16

Frärväsa

I frärväsa jag går och vankar och söker vännen som jag vill ha På eget hopp jag nu kastar ankar Det skall gå bra det skall gå bra.

Jag vet ett ställe blant björk och lindar Där blommar väna i tusental där löven praalar för friska vindar där lärkan sjunger och göken gal.

Jag vet ett ställe i gröna skogen där jag så gärna vill hälsa på Där bor en flicka så huld och bogen Glen har mig lovat sitt hjärta få.

Där bor en flicka så huld och fager med bruna lockar och ögon blå Den hulda kärna till brud jag tager och vi bli lyckliga båda två.

Där skall jag kundra mig upp en stuga och liksom myran till stacken dra. Det skall bli hemmet

40
som heter duga det skall gå bra det skall gå bra

Jag vet en insjö långt ner i dalen och där skall gunga en liten båt Här lätt kring flickan jag
wyger schalen och så på fisken i foljas åt.

Men om den flickan mig ger på båten
och om en annan mig ger en korg Det blir åt helsingo
med hela stråten och jag blir ogifter stackars jag.

Men då skjuter jag mig för pannan åt
hela världen jag anked har eller också väljer jag mig
en annan Det skall gå bra det skall gå bra.

Det jag hävat det vill jag hålla
ett aldrig älska mer än ho: en för nöds skull en för roskuld
och en skall bli min lilla vän.

19. Kaffesyrskornas march

Chyskar av ett rep så sött med kaffetårar sochar-
litar, ospädd gräddor färskas bullar än har skvallets makt
ej dött än kan vår nästas skingrels varda stött.

Bort goda namn och ped en storm är lös här
fällas dom, här flöda ord vart öga rullar framåt, ^{framåt} led
vid led På topparna män står topparna kaffesyrskar ned.

41
Snart kaffemål oss vinkar på vår bana sött är vår skäl
och dogga är vår vana Alla hunder häkt fram åt här är
vår schelgamba fikets skvallersträt. Lys högt du sella
kaffesyrskorna solig sen en gränad mormors dar. Fram fram
ännu en socherbit åt var An finns i bottenryggen en
härlig prätar kvar.

18.

Gamla farmor

Gamla farmor skrynklig är och grå böjd och
stapplande hon synes gå Livets böda hycker henne nu
fordom var hon ung och yr som du.

Men hon har ett hjärta och så gott, att
om du detta hjärta kände blott skulle du som endast
ytan ser Älska farmor mycket mycket mer.

Snart vår Herre farmor till sig tar;
hon är nöjd att sluta sina dar Och får vila i en
kyrkogård där ett kors blir rest till minnesvärd.

Men kankända då vid korsets fot
ett och annat ogräs slår sin rot Detta hämtar där
sin näringssaft Därför farmor också sorgar haft.

Därför vart din väg dig ledde må
vandras den till farmors glädje så att en gång på

hennes lösa mull intet ogräs växer för din skull.

13

Mor Britta

Mor Britta va så fathi å stöga, som ho salt i,
knapt stöise än en så, men ho var nöjd ändå.

Tast blåra bar! va tappre å shomma
uta tappre å sölaan mäst ättelä va ho nöjd ändå.

Ho plocka bär, blann anse två
skälling för e kanna va allt ho brukar få. Men ho var nöjd
ändå.

Å grannis bukt! ho nöjpe; ho feck sej för e
sköjpe en brötit eller två, å ho va nöjd nå så.

När som ho gick å knalle ho
sa "Gu sign! it alle, hur dälitt ho kunn mä, så va ho
nöjd ändå.

En gang te kunn ja kitta: "Hur lever ni
Mor Britta?" - "Gu sign! har mär som en gräv ja, å så nöjd
te leev!"

En anngang dit ja kitta: "Ar ni så sjuk,
mor Britta?" - "Gu sign! har inga nö, ja å så nöjd te de

20

Björnborgarnas march

Löner av ett folk, som blott på Karvas hed, på Polens
sand, på Ljungs stätter Lysens kullar! An har Finlands
kraft ej dött än kan med oväns blod ett fältt här färgas
rött.

Bort bort vila rast och fred! En storm är
lös, det fjungar eld och fältkanonars åska rullar; framåt
framåt led vid led! På tappre män se tappre faders
andar ned. Adlaste mål oss lyser på vår bana; skarpt är
vårt stål och blodet är vår vana. Alla alla häckt framåt!
Flir är vår scholgamla frihet sköna strät. Lys högt, du
segersälla fana, sliten av strider sen en gränad forntidslida
fram, fram vårt älla häjande standar! An finns en
flik med Finlands gamla färger kvar.

Åldrig skall vår fosterjord av världets
makt ur oförblödda bataljones armar ryckas, åldrig
lyda skall det ord, att Finlands folk förrätt sin fria
bygd i ård! Talla kan den tappre blott, ej rygga
för en faras hot, ej vika bjas och förtryckas. Talla
sköna krigarlott, bli vår, sen för en seger än vi
kämpa fält! Tapon i hand och häckt vår väns nära!
Dö för vårt land är leva för vår ära. Fasthållt fram

från strid till strid, ty nu är skuden vär och nu är
skördens tid! Stenade leder vittna bära härligt om mod
och bragder, om vårt lands förtäro. Fram, fram vårt
ädla, högtiga standard! Omkring dig än din höga finska
vakt du har.

21

Dalmarch.

Marchen går till Tuna på bod och backar
bruna, marchen går till Mora och bergen de blå.

Med hacka och med spade vi draga hem så glade
till skogarna de stora och hulloma de små.

Hur lätt det är att vandra

I bröder, med varandra, då slantarna i fickan slå takt
mot bycksans skum! Hur klaminnetton låter, då
speelman vandrar åter med brudgumshänd åt flickan
och bröllopslust i sinn.

Du dystre far i huset,
vi står ditt öl i kruset och surnar än och shonas?
Låt glädjen dröjas här! Du mor, sätt på din gryta
lät smör i groten flyta, ty här är sjungar Jonas,
och här är krongårds Per!

O bergslagsmän på vreten,
som skåven och arbeten går med dit ägg till
siljan i Svalmarchens takt! Län med och skåden
banden, där hyrkorna på stranden stå glimmande
som siljan uti sin vita prakt!

O, hagarna sig
färga som eld vid Brumbäcks färga, och älva och
backar rinna med hög och höstlig lät. Inunder mörka
skyer vi hälsa våra byar. För oss skall vaseljus
brinna, för oss skall föras ståt.

22

Finska ryfteriets march, i frelldäriga kriget

Den snöiga Nord är vårt fädernesland; där
sprakar vår härd på den stormiga strand, där vänta
vid svärdet vår härdade arm, där glödde för tro
och för ära vår barm. O valtrade i Kovans bad
vår frustande häst, han sam över Västichsikin så
glatt som till fäst, han bar över Bakenen vårt
hämmande stäl han drack utur Donau kejsarens
skäl. Och rida vi fram över asha och grus, så
springa ur hovarna gnistor och ljus, så blinkar vart

B

hugg som en skymma av sol, och frihet går ut
från den fjungårds gröt.

Lär bröst, du som
suckar i möker och band! Komma, vi komma
vi lösa din hand. Där pustar ej käl i vårt
fruktiga nord; friborne vi rida i fält för Guds ord.
Tha Braltenfeld vi togo Pappenheim i vår famn
H skrevs på Kronenborgs brynja vårt namn. Vi
svedde grätt skägg för Tilly vid Leck, vi blödde
med kungsblod vid Lützens häck. Och rida vi långt
från vårt nordliga spår till glödande druvor
och blödande sår så smärta trumpeterna segerbrud.
Flugg in, tappara led! Fram! Med oss är Gud!

23. Neckens polska

Dykt i havet på demantebotten Necken vilar.
grönan sak. Nattens tårnor spämma mörka gräben
över skog över berg och dal. Kvällen härbig står i
svartan höghidskrud; när och fjärran ej en suening
intet ljud stör det lugn över nejden sår; när havets
kung ur gyllne borgen går.

Agrik döttrar honom sakteliga gunga
fram på den klara sjö. Haryans toner gå så sorgeliga,
söka fjärran en väg att dö. Fast hans öga står åt
dunkla himmelen, ingen stjärna bådars nattens drottning
den, Freja smyckas sitt gyllne hår, och Necken så sin
sorg på haryan slår!

(v 3)

"O var dväls du, klaraste bland stjärnor, i den blåmande
skymningsstund? Du, som fordom, en av jordens tårnor,
var min brud uti havets grund, och när hjärtat brann
vid mina ömma slag, smög så skön och blig de tjuvande
behag mot min barm i den svala flod. Och gyllne
haryan stum på vägen stod.

(v 4)

Men dig Odan böd högt över jorden evigt skåla
från Gimles famn. Med sin harys sångaren, enslig
vorden, kvar blott äger din bild, ditt namn, men en
slag, när midgårdssimen reser sig, gudar väpnas, allt
förlösas - då hos dig skall jag åter på vägar bli
för nya världar gyllne haryan slå?

(v 5)

Ät den sorgsne. Men vid himlaranden Freja

kullt genom natten lev. Enligt på den guldbestrudda
stranden sina färar hon glänsa ser; och sin vän på
havet hålsar hon så mild; vägen speglar
darrande den huldade bild; Necken höres på böljan blå
så gladligt sin gyllne harpa slå.

(v. 5)

Låtens kärnor, klara sjämar alla, gå till dans i
den stilla kväll, när de skära silvertoner shalla över
stranden från håll till håll. Men när blodig dagens drott
i östern står, bleknande och rädd den blida sjäman
går; Enligt avsked hon blickar ned och gyllne harpan
klingar icke mer.

24 Björkens hemlighet.

Thel den klara rand av en blommig strand
sjöng en björk ibland sina gröna visor, och jag hörde
då i hans gren därpå och så sjöng han angång så:

2 v.

Ack, jag vet mängen hemlighet: mängen fliska
gret under mina grenar, mängen gosse såg här så
varm i häg på den blåa vikens väg.

(3 v)

Klara månen sken på min gröna gren, och så
kom där en och skar namn i barken. Och det var
blott ett, och han kyss det; det har ingen, ingen sett.

(v. 4)

Nästa kväll så kom där en flicka, som såg sig
offa om och skrev namn i barken. Och det var blott ett
och hon kyss det; det har ingen, ingen sett.

(v. 5)

Nästa afton sken månen på min gren. Så kom åter
en och så kom den andra kyss liksom en hamn, sökte
vännens namn i min lilla famn hogra rita famn.

(v. 6)

Och min rita stam stod helt alvassam, och så smög
fram, vad de båda skivt; och de märkte nog, vad
där stod, i skog, och jag såg därpå och log.

(v. 7)

Ledan hände det så, att de båda två togo miste
då och ej kyss - hädet; lilla vän, hur lätt händer
icke det? det har ingen, ingen sett.

(v. 8)

Men där for ett sken över löv och gren, och ett en

25
Där ven över blad och tofvar, och en stjärnas bär
föll i vindens spår ned på jordens korta vär.

25

Kärleks visa

Det var en afton då stormen ven och vinden
sursade emellan gren var blomma risnat var fågel fluff
och skogens grönska i snö sig lyft.

2^a

Min blick till himlen jag höjde då var den var
stjärnklar var den var blå mång husen stjärnor jag hundra
såg att lysa seglarn på mörkblå våg

3^a

Då tänkte jag liksom stjärnan där ett fus för
seglarn om natten är så vill jag lysa min älskings spår
och bli hans stjärna vart hälet han gör.

4^a

Min lampa slöcknat för länge sen nu är det
midnatt jag är alen med brustet hjärta med sorg i
själ nu vill jag säga ett ömt farväl.

5^a

Farväl min älsking du lycklig säll nytt hvalf

glädje till nästa kväll nytt ~~hvalf~~ de hand i hand
vi gå hem till Gud då är jag enligt din kära brud.

6^a

Nu vill jag skuta nu vill nu vill jag dö på jorden
endast är sorg och nöd med brustet hjärta med sorg i själ
nu vill jag skuta farväl farväl

26

Ljermans visa

Den lilla Edvin är från mig faren till främmande
land så långt bort från mig Han gungar på de böljor
klara jag älskar honom så innerlig.

2^a

Men modern sade du stolta flicka som åt en sjo-
man ditt hjärta nu kan du sitta och fäfängligt bliska
kanske din Edvin har gått i kvar.

3^a

Min lilla Edvin jag aldrig glömmar om än min kärlek
skall gå i kors Jag gangar mig till de gröna bundar
att binda kransar till Edvins grav.

4^a

Att binda kransar det kan du göra men ej

de stannar på Edvins grav När graven finnes skall
du få höra han vilar friskt i det djupa hav.

5^r

En sjömans kommer den långa vägen till
moderns skugga han så glad han går från Edvin hälsar
han gått ur världen ej mer sin Emili han skälda för.

6^r

Men vid de orden hon föll till jorden men bliver
snart ur sin dröala löst när hon blott hörde de djupa
orden sin Edvin kommer sen denna höst.

7^r

När Edvin segeln skulle bärga han halkar ner i
det djupa hav men kom i land på en liten fjärra bän
halkar och blev så bärgad ur vätan grav.

7^r

Den lilla Edvin har tagit byra han är på
väg till sitt kära hem han ämnar njuta många stunder
dyra ut sin Emilis varma hem.

8^r

Anton och Cecilia.

Bland bergen uti Westmataland där bor en flicka

skön Och hennes like fanns ej ibland de tjäta kön.
Hon älskades av alla men först vi nämna den som henne
junt har ~~älskat~~
sen spåda barndomen.

9^r

De båda unga namnen som vi nog känner till
och som gör almänheten vi här upprätna vill Den sköna
het Cecilia och Anton var hans namn de fortrades
tillsammans på södra Skens strand.

3^r

Så skön som solen skinar på himmelen den blå så
oskuldsfull som svanen på böljorna de blå Så ren
var hennes kärlek som hon till Anton bar fast mängen
snyggare krigare Cecilia tillbad.

4^r

När veckan den var ämlad hon så till hunden
far att där sin Anton möta som alltid vänlig var.
Förnyade sitt löfte och sen hon vände om att räknat
alla dagar till nästa söndag kom.

5^r

När mittom fjurva sommar sig lakat i tidens hav och
äter skön Cecilia till hunden sig begav Hon såg sin far
vid stranden med långtande behag att få med svärdet

hämnas jä den hon härast har.

6 v

Förgrymmad han nu häder uti sin flickas spår och snart hans mörka ögon den unge Anton när. Som nu förnöjd sig hastar in till sitt hjärtas här som ungdom brukar göra då den förälskad är.

7 v

Till sist sin älskarinna han till sitt hjärta slöt och många archedskyssar från hennes mun han njöt. Jag vill nu om dig drömma till dess vi ses igen dröj icke allt för länge min oförglömda vän.

8 v

Men bakom branta klippor lög falska räven gömd och bakom dess ruiner han all sin heder glömt. Med en qvist i handen han Anton kulan gav och honom nederbade i en fördölig grav.

9 v

Den sorg som flickan känner jag förmår ej vill nämna här det mätte en var en kanna som en gång varit full. Så sakta viskar Anton när döden nalkar sig. Cecilia Cecilia nu skifas jag från dig.

9 v

Och vid ham hogra sida en sömn hon njöt så söt hon finner ro och vila på mossor grön och blöt. Till dess den grymme fadern ur skogen träder fram och hastigt han ryppar i vrede hennes namn.

10 v

Och i sin faders armar hon genast kastar sig; O fader, hulde fader, skänk någon tröst åt mig. Var skall jag nöje finna var skall jag finna ro. Jo vid min Antons sida i gravens tysta bo.

11 v

För mig har glädjens dagar så hastigt flytt sin ros, snart skall ni mig få skåda lik en förrissnad ros. I sorgens tunga bördla har undertryckt min själ. Gud nåde denna människa som så förstört mitt väl.

12 v

Hon suckar och hon klagar, hon tåras och hon ber, med sina våta ögon hon ner till hunden ser. Hon sakta viskar Anton men intet svar hon får ty Anton är långt borta han höra ej förmår.

98 Fleckeras vals melodi. finska valsen.

Ne är det doft från hägg och syren, Holorna små
kring tvorna stå, Och var liten blommande blomma på ren
flon lyser i kvällstens sken, fallera. Å varje flecka går
så säll i sommarkväll To dans där bort i vägen lite smått
förligen, Men ändå så nägen. Varje pojke gör sig finor,
så han skines, Lika grann som sola. Gnola gör en var
yppa en ton så bra å gla, fallera. Spelman stämmer
spelen - Lusa ho hummar på hjolen: "Töser i höiden
höiden, nu spelar den våren vals!"

2^a

Trasten han sjunger om kärlek och höj, Å göken
han gal neruti dal, Å lärka ho drillar kring vindlande höj
Å styr ut rynda sitt höj, fallera. Å så från klammnetton
fuder så polketten Uti aftonstunden. Över sjö och sunden
Gör dess sho runden. Lyttad så med hransen hvirvelar
om i dansen Varje tös i bygden. Bryggden, som vi ha
Den smakar oss så bra, ask ja, fallera. Dansen bland
blommor och blader den gör en så locklig och gläder.
Spell' inga jernmader, nej bara en glädjens lät!

3^a

Stundt är valsen å sen med min vän Vändrar

jag hän ibland skogens trån. I morron så blir det en helt
annan sväng Te gno yppa åter och äng, fallera. Se Anna,
Anna Adolffina, Kajsa, Brita. Hur de gå och hitta att en
pojke hitta Jästingen besitta. Lura pojka gör dom,
deras liv förstår dom, Tron I, att det rör dom, Dör dom
å då' för dom inte få, den dom vill ha, fallera. Ja fleckor
di å liksom drömmen strömmen, ^{som} brusar ett tag å försvinner
Flecker di å liksom drömmen, som skiftar varenda natt!

Melodi Sten satt 99 Pjälbo dräng
på klippan.

En liten rad jag till min älskling sänder
och önskar att den må välkommen bli, varthän jag mig
i denna världen vänder min tanke itar blott, min vän till
dig.

2^a

Den första gång vi varann fick möta, yppstod den
tanken i mitt arma sinn' Åh, den som finge äga dig
min söta, och våga kalla dig för värmen min.

3^a

Stäng dag förgick mång vecka och till ända

förän vi återåg varann igen allt mer och mer syns
härskslägan hända Ett ljus, som brinner blott för dig
min vän.

4 v

• Och hur skönt det är i ungdomsåren få vila ut
invid sin älsklings bröst. Då inflamma icke hjärtetsårn
då kom en ynglings hjärta finna bröst.

5 v

Men hända kom en afton när vi vandra till
lilla vännen som man älskat ömt Ett kom uti sitt
rum har tagit andra kom varit falsk fast man det
icke drömt

6 v

Man klappas sakta några slag på porten sen härda-
re men ingen öppna vill Fort blodet hör från hjässan
när till gaten en vredes rodnad spredes på dess kind.

7 v

Gossar flickor jag ett råd er giver var ej falsk
emot en krogen vän och därför nu jag sluter mina rader
med att skriva den detta skrivit kallas Bjälbo Dräng.

30.

A jänta ä ja

A jänta ä ja, ä allt uppå landavägen, ä ja, ä
jänta ä ja, allt uppå landavägen, där mitte ja hem,
en morgon så klar, då sola ho ston på himmelen så rar,
ä vacker som ljusa dagen ho var - mitt hjärta, vart tog du
vägen?

2 v

A jänta ä ja, ä allt i Pansöters körka, ä ja, ä jänta
ä ja, ä allt i Pansöters körka, där blga ho på mig så
himmelens blott, ä yja di sköt di blottande brätt, så alhi
ha mitt hjärta täcke salva fått ja mesta har mi hele störka.

3 v

A jänta ä ja, ä allt på missummersvaka, ä ja, ä jänta ä ja, ä
allt på missummersvaka, där räka vi varann med fröande fröjd,
ä alhi nästän ha ja hänt mig så nöjd, ja kaste mine ben i
himmelens höjd ä hoppa över alla tak.

4 v

Ä jänta ä ja, allt uti polshedansen ä ja, ä jänta ä ja, ä
allt uti polshedansen, då tog ja, tag så vackert uti hennes
hann, för yja skändes bort på himalen äck ihnni. hur
dansen had' gått te, då väst ja int ett grann, när som ja
kom igen till dansen.

5 v

Å jänta å ja; å allt uti gröna hunden; å ja; å jänta å ja; å allt uti gröna hunden; där stat ja mej en körs så rosende å hälla om för henne hela mi öre å fråga, om ho vilte dela mitt bröd å ho vara ja på skunden.

6 v.

Å jänta å ja; å allt i Romsåters hörka; å hörka; å ja; å jänta å ja; å allt i Romsåters hörka; där stego vi nu uti altaret just å lovade ho i nö å i lust å ett till den allra staste just så hogen varannan dörka.

7 v.

Å jänta å ja å allt uppå landavägen å ja; å jänta å ja; å allt uppå landavägen; på livets landsväg vandra vi nu så glädde, å ett hött äro stäki. Se skola vi gönga, ja å mi husk, tess, döden han stanger vägen.

31

Bohuslänsflickan

Thel Bohuslänskusten vid skären de grå där ligger en grav med ett ankar uppå. Den gravon den saknar all klädsel av band, men prydes beständigt av havskum och sand.

8 v.

Men minnet av den som i gravon är gömd, och om tiden den ej av fiskarbefolkningen dock icke gömd, och om tiden den ej så mitt minne förstört jag vill den berätta som själv jag där hört.

3 v.

Thel åldriga granar som växte vid strand, där såg man en fiskareflicka ibland, hon satt där så ensam med hand under kind och lyssnar så sakta till susande vind.

4 v.

Thel sade, o, huru smärskamt det är att vara så skild från den vän man har här, men säg mig o, böfja, o, blånande hav, var finnes min älskling är han väl i kvar.

5 v.

Eller har han mig svikit och tagit en ann, O, Gud denna tanke kan ej vara sann, han svor mig dock förrän han reste bort och lovade komma is.

6 v.

Thel sade och så som stö
så fort jag kommer
honon jag fått allt

Med sorg i mitt

är vägen den svallande blå, de silkeslena granar de
mörkgråa skär de äro de enda som mig hålla här.

8 v.

Har tack för den vänskap ni visat mig här, ett evigt
farväl utav världen jag tar min grav skall jag sändas i
bögornas famn bland småkor och näckros jag vita mig skall.

9 v.

På löser hon sakta sitt böjande hår och sedan
hon neder till sjöstranden går där visar hon ännu sin
älskades namn och sjunker sen sakta i bögornas famn

10 v.

En kort tid därefter de flickan försvann man
likt av henne bland bögorna famn, så fick hon sin
grav under granarnas fot, där visar hon ännu från
sin fot.

11 v.

där en sjöman från blånande hav, han
i hennes grav, det lät han gravera
utan den värd som jag älskat på

än då med hufstäng
net av den som i
icke glömd.

38. Skrypet Skuldra.

Här här du stolta sjöman vart här står än din båg
långt bort ifrån din flicka på havets halla väg, men hon
då snart tillbaka du stolta sjömannen du lamna skall med
smärta din ömma kärlekssor.

2 v.

Men när till skrypet Skuldra ty så var skutans
namn en unger sjöman står ifrån sin flickas famn med
tårar yppa kinden han gav sitt avskedsord allt för sin
ömma kärlek när han gick överbord

3 v.

På Skuldra lättas ankare och segel sättas till det
gäller icke längre i hamnen liggas still, de goda segeldunkar
av vinden fyllas snart och Skuldra plockar vägen med god
och säker fart.

4 v.

Den resan den gick olyckligt allt till Ostindiens
kust, och bland de raske sjömän var glädje liv och lust.
de vände snart tillbaka och styr mot säker hamn; blott en
utav dem alla fick se sitt fosterland.

5 v.

Och nu är himmelen mulen och vägar börjar gå

och sjömän i sin ordning vid fall brassar stå, då föd
kaptenens stämma att bärga segel bort de lydde hans
befalning och det var innan kort.

6 v.

De voro snart inbegrade varenda segelduk och uti komma
rigger hörs stormens vilda hjert och vågen skyhögt växer
till en förfärlig höjd försvunnen var för alltid de glada
sjömäns fröjd.

7 v.

Men ännu lugnt vid rodet där stod en ung sjöman:
han tänkte på sin flicka i Ewriges lywa land skall
han ej mer få skåda sin hogna vän och mö för den han
plöjer havet och skall i vågen st.

8 v.

En våg slog över däckot och alla ropte nöd
men uti vågor kämpade kämpade kaptenens unga fru:
kaptenen såg sin maka när hon gick över bord, hon
fällde fittra hårar och sorgen den var stor.

9 v.

En båt nu genast frades från Skuldras rehing
när man krossades i quillros utav en bölja vred:
försedd med sea mahner som i den samma var i
havets fann de lågo och de fick stanna kvar.

10 v.

Och hjälpe sken dock förgäves de arma sjömän bod
den havets våg snart lyftrar och svallar seger glad var
sin hälsning sände hem till sitt fosterland de kämpade
för livet sin säkra död de fann.

11 v.

Men Skuldras dansar monan för storm och vågor stank
till dess den häftigt stötte allt ynnä doggers bank; hvad
skall de arma sjömän säga då natten faller på och ingen
räddning synes näst ögat kunde nå.

12 v.

Kaptenen sade gossar blott lyd mig än en gång nu
so vi skulet nalkas vår tid är ej så lång gå ni och kupa
rigger hon ryllar ganska hårt om vraket går av grundet så
blir vårt öde k. värt.

13 v.

Och Skuldras master föllo med ett förfärligt brak
och vågen skyhögt svallar utöfver vällöst vrak då såg de
arma sjömän uti sin stora nöd att de i Nordjens vågor skall
få en säker död.

14 v.

Allt mer nu skeppet sjunker och tiden den blir kort

kamrater ser varandra av vägar spolas bort snart vore de föresamma uti den våta grav så stöt de sina dagas på Norddjöns hallda vägar.

15 v.

Men skyrmannen den andre som på en glänka drav den ende av dem alla med hvit räddad blev och snart blev han ryptagen utav en engelst brigg som under stormen mistat en del utav sin rigg.

16 v.

Men uti Sverige söker en flicka än sin vän den havet har bortörvat den kommer ej i gen ja hon skall minnas ödet allt uppå doggers bank då danska Skeppet Skudda bland vägar gick i sank.

Söndagen 8 mars. 1814

33. Ensam jungfru

Jag en liten visa kan Om Landergren det handlar kan Floppla koppa fallerallera. Det är en kart med sjang tillförs Och han skall bli mitt kärleksåsa Floppla koppa fallerallera. Och jag har känt han sen apryl ta ralla rallara Och han är vacker och ej ful taralla lallalla Och jag har känt han sen apryl

och han är vacker och ej ful och vi ska gifta oss till jyl. Ja därför som en kart på gren Gjenger jag om Landergren Floppla koppa fallerallera.

Där han står på min station och blåser singlamontet kan Floppla koppa fallerallera. Thannar han så gruvligt det största lochomotivet Floppla koppa fallerallera så kan vislat har på mig Uppå hvets järnvägstig taralla lallalla Uppå hvets järnvägstig tarallallalla.

Da han vislat har på mig Uppå mig Uppå hvets järnvägstig Till mig och dig till slut blev sig. Da Landergren blev min nation Och han blev stins på min station Floppla koppa fallerallera.

Ja skall ha ett rum ett kök Där Landergren får biff med lök Floppla koppa fallerallera. Där skall vi glömma hvets skud som rasar ut inellerbid Floppla koppa fallerallera. Amor skall ständigt vara där tarallalalla la och skjuta skott med sitt gevär taralla lalla la. Amor skall ständigt vara där Och skjuta skott med sitt gevär Och om den skunden snart var här. Där skall vi det gruvligt ha Amor Landergren och ja Floppla koppa fallerallera.

Vermeland

Ack, Vermeland, du stöna, du härhga land, du krona
för Choa rikets ständer! Ja om ja komme mitt i det
förlovrade land, Till Vermeland jag ändå återvänder.

Ja där vill ja leva, ja, där vill ja dö: och om en gång
från Vermeland jag tager mig en nö, så vet jag, att
aldrig jag mig ångrar.

2 v.

Ja när du en gång skall bort och gifte dig, min vän
då skall du till Vermeland fara: Där finnes nog Guds
gåvor med flickor hvar igen och alla ä de präktiga och
rara. Men friar du där, så var munter och glad, ty
muntra gossar vill Vermelandsflickor ha; de sorgna-
dem ge de ju baten.

3 v.

Och Vermelandsgossen, han är så stolt och glad
han fruktar för intet uti världen. När konungen bjuder,
så drager han ästad bland kutor och blottande
svärden. Ja vore det ryssar till tusendetat. han ej dem
alla fruktar, han vill ej annat val än dö eller sega
med ära.

4 v.

Och skulle han ej strida med glädje och mod

och livet sitt vöga, det unga? Där hemma sitter moder
och beder för hans blod med bruden, den älskade unga:
En Vermelandsflicka, så kuld och så stön! För kung
och land han stöder, och hon skall bli hans löv: Ho
kan honom då övervinna?

35

Stilla mitt hjärta

Stilla, mitt hjärta! Snarterlas du sött äfrunt i den
ensliga mullen. Ofta du grät men snart är du trött, längtar
till grönskande kullen. Där i de susande lindarnas frid
snart du får veta skumra och bida din tid.

2 v.

Troget du klappat- är ifrån är- fröjder och sorger
mig delat. Fällt mitt löje och vållat min tår, vållat
min skuld, när jag felat. Men om du bröt, du dock
aldrig var kallt, glödde och led framför allt.

36

Kärleksvisa

Lag fågel hvarför kvittrar du, Ej mer så glad för
mig? När du var fri så hörde Var morgon ryppa dig;

2 v.

O gosse! minns du när jag samon upprä det fusa bli.
Då lekte jag då flög jag fram Med mina sysskon små. ;

3 v.

Ja, gossens mun är sällan näjd med bud
som lifvet ger. Han tänkte iska högre fröjd,
men sällhet fanns ej mer. ;

4 v.

Jag satt upprä min gren och såg en bär som
öppen stod, och inuti den buren låg, en drufva
röd som blod. ;

5 v.

Jag lifvades af drufvans glans, jag tänkte smaka
den, jag flög till buren från min gren men gubret
slog igen.

6 v.

Nu sitter jag helt still och ser hur allting
fröjdar sig hur träden löfvas, solen ler,
men aldrig mer för mig.

37. Min lilla vrå bland bergen.

Jag vet en vrå emellan bergen En liten vrå som
känner mig där ingen flärd inkrästat sig där ingen oskuld
skifvat färgen, Lärthän tan ödet kastat må jag längtar
öter till min vrå min lilla vrå bland bergen.

9 v.

En koja högröd som charlakern, och lagnare än ett
palats, där åt mitt läger skydd och ståt, en rosenhäck
är mitt sparlakan. Hvar jag av ödet jagas må, jag läng-
tar åter till min vrå, min lilla vrå bland bergen.

3 v.

Där har jag stängt en fånge inne, som måste giva
sig tillfreds, inom den lilla tränga krets, ty jag har
bländat hög och sinne, hvar än mig ödet driva må,
jag längtar åter till min vrå, min lilla vrå bland
bergen.

4 v.

Min lilla Hildur heter fången, och kärleken
med blomsterband, fast hennes hjärta, fot och hand,
vid Kajens sångare och sången, hvar jag av ödet jagas
må, jag längtar åter till min vrå, min lilla vrå
bland bergen.

5 v.

Flon är befäst min lugna bygd så ohjälplig
säll Ty mörka skogar höga fjäll mot världens stormar
härme skydda vart jag av ödet jagas må jag längtar åter
till min vrå min lilla vrå bland bergen.

6 v.

Jag har sett randa flera korer, som färitsk barnalok

kill grus, men ännu står mitt bygga hus och vet ej av
semlationer. Har högt mig lyckan gymna må jag längtar
åter till min vä min lilla vä bland bergen

7 v

En brokig fjäril prydd med gull, jag visste gick jag
föll ombukt jag stötte mig än svida sären, men jag var
lycklig nog ändå att åter hitta min rätta vä, min
lilla vä bland bergen 8 v

Att lyckans gra fjäril fänga jag löper aldrig mer
omkring. Ty jag har lärt att ingenting man vinner så
med möder många nej jag har lycka nog ändå min sköna
fänge min lilla vä min lilla vä bland bergen.

38 Östersjön

De bländande hav som mäng hysande är
mot Skandiens klippor har slagit som brutt din
boja var gryende vär och friggjord i fjärran har dragit;
dig ägnas min säng, ty jag längtar dit ut, när böljorna
stå emot skären. 1 v

Hur gott är där ute, hur valkande skönt,
då världiga vinderna smeka då världiga vinderna smeka
då vågorna skifta i blått och i grönt och strölar spring

topparna seka! Se, bränningens skum är så glans-
vitt när böljorna stå emot skären.

3 v

Men skakar orkanen sin ringe med dån, blir hazyngfr
askgrå om kinden, och slites mitt segel från bristande rän
i hisande stycken av vinden, då klapprar mitt hjärta
av stolthet än mer bland böljor, som ryta mot skären.

4 v

Stig lycks att en ställklang, så ren och så klar, så
skiftand dock och så präktig, av liv och lust över
böljorna far- dess grundton är stark och är mäktig hur
vinden än växlar i dur och i moll när böljorna stå
emot skären

5 v

Äck hård är den kamy, som vid stormarnas stormvägo
svall av seglarn kämpas i haven. Lugen står han dock
bakom sin bräckliga xvall vid randen av dyrbåda graven
och banar sig väg ibland dolda förest när böljorna stå
emot skären

5 v

Flan brottas med ~~underas~~ rasande vindarnas
hoyr med skömmar och bränning och dimma. Hur
ofta, hur ofta är bleknat hans hoyr i nödens och
midnattens timma! Bland ödelige ingen beaktar

hans skrid, blott böljor som slå emot skären. *Dock*

6 v

Dock älskar han havet av hela sin båg, med farorna
är han förhagen; Glans längtan står här till den
skummande våg från fredliga hyddan och plogen.

Kål underlig hysning där ligger också i böljor som slå
emot skären.

7 v

Se därför jag kväder, med hjärtat i brand,
min sång till att vägorna prisa, som manande vaggas
kring Chandens land och vägen till storhet oss visa;
som tusende sagor från fornkida dar framklinga vid
slag emot skären.

8 v

Du fria, du stolta, du brusaende våg, du sköna
du glittrande klara, o sjung mig de härliga strider
du såg, och lär mig din sång att förklara! Jag lyssnar
med hysning till sagan så rik när böljorna slå
emot skären.

9 v

När ser du att våldet vill nalkas vårt land
och fienden flötter sig samla, då fjude, som gallerhorn,
sängen mot strand, till vapen båd unga och gamla!
Och icke förgäves skall höjas ditt rop när böljorna
slå emot skären.

10 v

Ty är är det likt sig, det stäkte som bor bland
nordiska fjällar och dalar och ämnar på Gud och på
skälet det kor, änni fädernas kärnspråk det talar.

Den ovän, som hotar, skall finna sin grav i böljor
som slå emot skären.

39

Ott skepp i lägar

Se vårt skepp det tinnar hamnen och styr ut på
böljan blå! Blåsen vindar ut segeln, ett vårt skepp
framfras om Över Oceanens böljor, Kålefonien ju är målet
för vår långa resa, guld i skola sköda där.

2 v

Lä i önsknings man drömmar, skeppet kosar styr från
land, stöt det mål man önskar hinna, ingen svärighet ser
man; Ty man tänker blott på lycka, och på framtid fus och
lång Därför är man lycklig vorden under vågens vilda sing.

3 v

Ibland dem som lyckan sökte var en moder med sin son
som till västern ivrigt längtar och om resans slut är min
Ölenres man har allaredan rest och runn berätt fört
och han väntar glad sin maka och sin lille son ditut.

4

Bäst man anar ingen fara gör alarm, vad är det
säg? Oceanus böjor ryta, båtströt fradgas på vår väg, Hånste
har värt skeppet gått sönder, sprangit läck vad är det då?

Le man rojar om varandra, men ingen vet var som står på
5v.

Skeppet brinner hjälps ett rädda släcka, rojar njömän
om varann Le hur röken nu framtränger dodens sluggo
henger se man kan Allt förgäves! Skeppet sjunker ut med
räddningsbåtarne Le hur ivrigt alla röka att sig plök i demuka.

6v.

Stora båten skeppet lämnar men vad ser man uppi
dick Modern som till Vätern skulle med sin lille son så
läck. Finns ej plats för dem i båten, nej blott en där rum
kan få Sjunden er, kaptenen & säger, väljen vem som med
skall gå!

7v.

Först syns modern kveham vara men hon snart
besinnat sig har. Gosse skall gå med i båten, jag skall gärna
stanna kvar Och sin son i famn hon skutar sista gången
härlekfullt Arskedstärar ymnigt rinna änslock säger hon så hult

8v.

Gå min son i räddningsbåten jag skall gärna stanna
kvar. O farväl glöm ej din mamma, arskedshysen

bränhet var. Var nu alltid snäll min gosse Låg du
far jag dog för dig O farväl, glöm ej din mamma hon
hördess stamma gossen min glöm aldrig mig!"

9v.

Båten lämnar genast skeppet sedan gossen kunnat
med Ingen tidvatt försprilla och nu sjunker skeppet
med Uti gupet liksom hördess arma moderns arskedss
lön, Om du mor du ej förgäter giver Gud dig nog sin
lön!"

40

Helmas visa.

Lid almons fot av delastanden Helma mot sin lida
satt. Båten ston på himbranden, sjönk i väg och det natt.

2v.

Helmas blickar följde vägen, följde sakta solens lopp. Med
tir i egat sorg i hägen Helon drömmar om sin älskling blott.

3v.

Naturen kvitar barken lysnar Duvan är vid makens bröst
näktergalen glöht lysnar Uppå fjickans milda röst

4v.

Nog vet jag vad jag vilde vilka vara: En liten bli
förgätning ej Jag skulle blomstra blomstra bara.

Beständigt finnas på den stig.

5 v.

Min Axel Axel detta hjärta Det vill klappa blott
för dig O. kände du min bittra smärta Du skulle
aldrig glömma mig. 6 v.

Och mins du när på denna skanden Dit oss vår
första kärlek drev Vi knöta omma kärlekabanden just
då mitt hjärta fångat blev. 7 v.

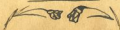
Minns när du mitt hjärta smärpte och min
första kärlek vann När sedan älska du mig lärde blev du
minna dars tyrann. 8 v.

Men nu var ser jag dig väl åter du som mig
enig köhet svar Du ser icke vad jag gråter och du glömmes
vad jag bor. 9 v.

Men jag måste gå och lossa dessa band som fångat
mig. Grynne! att du så kan krossa den som andas blott
för dig. 10 v.

Och jag skall i graven gömmas och din bild jag
med mig för Nå g dessa orden glömmas Dig jag lever
dig jag dö. 11 v.

O säg mig vad är det som flyter är det silversvanen
ut? Nej och nej det är det icke det är Filmas halla lek.

41 En rallaresessa.

En kall och dyster kväll inunder nordens himmel
När vinden frusen är det skymmer för mitt öga Och
stormen drager fram ut susande gator och molnen
sänker sig i susande gata på fjällets höga berg. 2 v.

Jag sitter i barack och nyss fjällen blickar En vals
jag shuta har just nu bonnans flickor Men tröttnat
har jag gjort jag sjunga vill en sång Då flyger tiden
fort och bliver ej så lång. 3 v.

En rallare jag är här nyss Öfötsbanan Som
lyssnar stämmor nyss fast det är under vanan. Min
sång den enkel är jag är ju en poet Men sjunger lika
glad så mycket som jag vet. 4 v.

Jag nu blott sjunga vill om glada rallarlivet Och
att jag visar det, det är ju också givet För glatt humör
det finns hos varje rallarman Och de behöfvo härnyss
i nordens land. 5 v.

Fast mängen säkert tror att här det fjäras pengar
Och därför mistar ju snart alla sina drängar, För alla
skall de hit och fjäns sig en slant Och mängen gör
det nog det är ju också sant. (Av)

Men vi som är utav den gamla ähta stammen
 Vi spela kort och svär allt under silverklängen
 Ibland så ha vi mynt ibland så är vi bläck Men
 får vi oss en sup så säger mänger tack.

7 v

I tundern dånar vildt de många skarpa stotten
 Trän Gelevara hörs de ned till Bomborlotten Där
 knogas natt och dag allt under skämt och glans
 Och säng vi höra får från slaggans rena klang.

8 v

I schakten rullar lätt den gamla rallorflamman
 Och de härran är det vel vi allesamman Flon
 trogen är och kör hon surkar ej sin vän I hennes
 famn vi går en gläder dag igen. 9 v

Men kallt är här yppa uti oktobervinden
 När skjortan svettig är och kylan bränner kinden
 Men undan må del gå uti kanyen för vårt bröd
 Och får vi ej därav det minsta överflöd

10 v

Till hejsaniani fram vi komma snart med rallen
 Vi hörs hammarlag och över hörs skrällen När
 skonan läggas av i från skuldran bred och stark

Det dånar vitt här ut över frusen mark.

11 v

Men vintern kommen är och vi få lov att stanna med
 båg och sky och rall för det gör nog detsamma För nog
 vi hinna fram till nittonhundratre Då banan färslig
 är det skall vi nog få se.

12 v

För banan bygges fort av friska rallarmän Som styrka
 haver fått och hjärta uti barmen Att äka stadens
 långa järnvägsnät Utöver berg och dal och över skog
 så lit.

13 v

Fört nje här i nord det är ju rysligt ringa Det
 är att spela kort ty flickor finns här inga Som kvar
 nyr vårt sinn och gör hjärtat ljufvt och glatt Skj tanken
 flyger hän till södern till min skatt.

14 v

Där bor min flicka skön bland alar björk och lindar
 Där smekes hennes kind av söderns varma vindar
 Flon väntar mig igen med hjärtat fyllt av hopp
 Och jag kommer snart när vintern slagit opp.

15 v

Nu slutar jag min säng och vänligt eder besder

Att ni den sjunga vill och därmed gör jag heder
 För jag är blott en rallare så glad till liv och själ
 Och prassar ej till skuld och det förstär ni väl.

16 v

Än slutar jag min sång och sista versen sjunger
 Och presenterar mig mitt namn är Edward Stinger
 Till Jellivara för jag nu och tager mig ett rus
 Och dricker brännvin och öl ur fyllda kru.

29 mars 1814

42 Mänvisa

När männen vandrar på fästet blå och tittar
 in genom rutan, då tänker jag underkundern så
 och knäpper sakta på lutar! vad du är lycklig,
 du mäne klara, som får så högt över jorden fara och
 blott se på! 2 v.

Tål ser du dårskaper utan tal, det kan
 man nog hålla roligt! Såd' alskande, som förgås av
 kval och alskande som hä roligt. Tål ser du tåren
 från ögat rinna men sorgen aldrig nyp till dig himmen
 det är för högt. 3 v.

Lycktskudet köttar dig innan kort, det kan man
 iske förtänka, då går du bara helt simpelt bort man

lednar också att blänka. Då blir du borta i några
 dagar och kommer åter när du behagar och ser på oss.

4 v.

O, käre mäne, tag mig till dig från denna världen
 så tränga! här skulle vrist ingen sakna mig ty så na
 finns här så många. Jag längtar till dig nyp i det höga
 där skall väl en gång mitt kött äga ej gråta mer.

43

Alundavisan

Gossen min bor i Alunda by. - Alunda
 Alundalej. Gon har han blå som himlens klara sky.
 Alunda, Alunda, alo. 2 v.

Går med sin he så lätt som en vind Alo alunda
 Alundalej! Litet bränd av solen, men frisk och röd
 om kind Alunda lunda alo. 3 v.

Kysst red han sina hästar i vall Alo alunda
 Alundalej! Aldrig säg jag fäle bättre skott på stall
 Alunda lunda alo. 4 v.

Går han i dansen, sedlig och blyg. Alo
 alunda alundalej! Ser han på en flicka, ser det just
 i smyg. Alunda, lunda alo. 5 v.

Pingsdag om kvällen kom han till mig. Alo

Alunda ahundalej! Rosa till, hör vad jag vill säga
dig! Alunda hunda alo. 6 v

Rosa, min Rosa, älskar du mig?— Nej! Alunda
ahunda lej! Du får nog en annan— tag din korg och
gå Alunda hunda alo. 7 v

Tröm så till mig en midsommarkväll— Alo alchunda
alchundalej! Gick med mig i dansen, lätt ryg och smäll.

Alunda hunda alo. 8 v

Tickor, bara lyst!— men tillstå jag vill, Alo
alunda ahundalej! Här det var, en kyss den krängla
hann sig till Alunda hunda alo. 9 v

"Rosa" han sade, "skall jag då av sorg?"—
Nej! Alchunda ahundalej!— Här har du min
hand, jag tar igen min korg. Alunda hunda alo.

44. Herden Tingald.

Ensam i skuggrika dalen tält vid den svalande
ström Rodde befrädd från kvaken Tingald en herde så
inn 1 v

Skön som en vandrande själva Skön som en
Gud i en dröm Tröm som en oskuldens tärna

Som själva livet så öm. 3 v

Sorger och ojd och smärta Och andra jordiska kval
Hade ej rum i hans hjärta och kviddes gut hans bröst
4 v

Kärlek som plågar så många hade ej rum i
hans bröst Blommornas doftande änga och fåglarnas
himmelska röst. 5 v

Voro de enda som hade rum i hans sorgfria
själ I sin forfäring han sade Himmel vill
Tingald så väl 6 v

Allden är ensam han bodde Långt i sin fredliga
dal Drömmande saligt han truddes Lige bo uti
Englarnas sal. 7 v

Då sag han en morgon vid strömmen en
tärna som låg där och bad Skön som en engel
i drömmen som själva glädjen så glad.
8

Tingald gick ner till den sköna Fattade ömt
hennes hand Drog henne upp i det gröna Tält
vid den leende strand 9

Skönaste flicka han sade vem haver fört
dig till mig Fört dig till Tingald den glada

som aldrig vill skifas från dig
10^a

Slammande sade denna kvinna jag får ej
bliva hos dig jag är ej någon herdninna Och
Tingald kan aldrig få mig. 11^a

Händer mot kinder en brinner och Tingald
ger flickan en kyss Redgad hon hastigt försvinner
Och Tingald står ensam som nyss. 12^a

Flam rasar och tar från sitt gallen
Bågen och modigt den för Gränner den
skjuter och faller Bliskar mot himlen och dör.

45.

Min Hulda

När solen i väster sig sänker Och Flammarby
skogar och fjäll Och husen små stjärnor de blänkar
På himmelens mörkblåa noll Då styr jag min
julle då är jag så nöjd Då klappas mitt hjärta
av stolthet och fröjd. För Hulda min Hulda För
Hulda min Hulda För Hulda min Hulda säg
Ja. Ja. 2

Jag har inga sorger i världen Jag älskar och
älskas igen Vad hemmet den bortliga horden står

Skulda min älskade vän Och när som hon
kommer då är jag så nöjd Då klappas mitt hjärta
av glädje och fröjd. etc. 3.

Men om hon mig skulle bedraga Då i
världen jag ensam för gå Var dag skall jag sucka och
klaga Ingen kört jag av någon kan få O Skulda
jag reser då långt bort från dig På jorden jag lovar
du träffar ej mig. etc. 4

Men om du vill bliva min maka Jag lovar
dig kärlek och tro För dig vill jag allting förskaka
Vi bygga vårt tårnliga bo Där glädje skall
kivas från morgon till kväll Och arund och
sylt skall fly bort från ditt fjäll. etc. 5^a

Twä ögon de lyfte som solen
Emot mig så kärt innerligt Och Hulda hon
runker på hjelen Men säger bry dig inte om skitt.
Nej Pelle min Pelle jag älskar blott dig Ingen
annan i världen och nej och nej. Ej Ola ej Petter
Ej Jöns och hans getter Nej Pelle min Pelle
Du är min och jag är din. 6

Törnan året har lyrit till ända I brudstol
de gingo de två Flur än de i världen sig vända

Tycks lyckan framför dem stå
 Små Huldor och Pellar i mängd de nu ha Och Hilda
 hon springer vid vaggan så bra Ej Ola ej Petter
 etc.

Fiskarevals

46

Från Bohuslän

När Fiskarsprittar sjung en sång, kom
 sjungen alla på en gång sjungen om
 skärgårdssprittar en munter sång. Uti väst
 friska Bohuslän jantan hon är så 'vän
 glad fager hon går bland klippdalens blommor
 och träd. Där dansar jantan med sin pilt
 fallera myssar så hirkkomitt fallera mot sin lilla
 in

2v

Där seglar fiskarn kärlek och glad där tar han
 silt i nät och garn vad där uti klara saltjönn vid
 smäckstrand han tar sig ett bad Där segla män med
 mod i håg fram över väldig västerwäg aldrig i världen
 kackare sjönnän man säg Högt yrva rigens breda
 rygg fallera fiskarn gungar bygg fallera i sin kustarbåt.

3v

Fiskarn far i fjorden nor munter och glad
 uti sitt sinn säten är full av mabrill och vithing
 och kalfarin Nera på byggan spelman står friskt
 liksom vinden dansen går piltten så många smällkys
 av jantan sin far Och jantan myssar hulet och mild
 fallera emot sin käse pilt fallera uti Bohuslän.

4v

Uti den stilla lördagsnatt börs utit landet glada
 skratt, marelid med blåa stummor vid byggan
 sig skimra matt. Dyrningen rullar mjuk och lång
 bruser vid stranden liksom en sång vävar sig
 len och lång ibland stenar och tång Klara
 månen skinner på vår strand fallera över hav
 och land fallera uti Bohuslän.

47. I avskedets stund

Tänk någon gång på den, vars hjärta
 gömmer Din engelbild så troget inom sig.
 På den, som ofta beta världen glömmen Att
 blott i stillhet tänka på dig.

2 v.

Tänk någon gång, när du en blomma
plockar, På den vars hv så föga blommor har, som
erigt minns de fusa rika lockar Och erigt minns
ditt blåa ögonpar.

3 v.

Tänk någon gång, när dagens sol sig sänker
Och fiskarn salta gungar hem från sjön
På den som erigt erigt på dig tänker Och ber
för dig till Gud så många bön.

4 v.

Tänk någon gång, när nattens klara
stjärna En hälsning unkar ifrån fästet bli,
På den vars tanke flyr till dig så gärna
Skej glöm mig du, - jag minns dig nog ändå.

48.

Barndomsdrömmar

Jag hade drömt att jorden var en himmel.
På länge jag ut dess eden var. Men se jag
hastad blev i världens vimmel, Tills utar
himlen jorden blott fanns kvar.

2 v.

31

Jag hade drömt att jag var allas broder,
Och ville trofast räcka den min hand.
Då fick jag denna varning av min moder: Du
är blott främling i detta land.

3 v.

Jag hade drömt om tro och hopp och sanning
Om kärlek trohet och rymriktighet. Men jag
bedrog mig det var blott en aning, Jag drömt
om trohet, men fann trolöshet.

4 v.

O, sälla dröm, ack fjuva barndomsyra,
Då jag fick drömma om allt skönt och gott.
Ack ja vad barndomsäran äro dyra etår livet
sig uti sin fågning klätt.

49

En pigas visa i oktober.

Ack snart ser fjänsten jag flykta fär
Och snart får avshed jag toga. Men därför faller
jag ingen kär Och ingen suck skall jag draga.

72 Snart året farit Och nätt sin ände, Fast
Det har varit Ett hemskt elände För lugn för
Det

20

Ty detta herrskap vet ingen hult;
Och det går vecka för vecka jag hör g' annat än
gnat och brut jag stackers fattiga flicka.

Någ dottern gillar en pojke är bråkig, Och g'n
predikar och herrn är bråkig. Utsch, vilket liv!

30

Var lördagsnatt. skall jag skura golv Och det
är skönt, vill jag lova jämt får jag vaka till
klockan tolf Ty jag behöver g' sova.

Men herrskapet själva, De måste ligga till
elva För att bli pigga Till gnalt och grät.

40

Nu får jag släpa i staveri Med binden röd
som cinnoser. Nu är jag fänge men vänta ni
Till fjugofjärde oktober. — Då lätt jag hukar
från frun den torra Bort till en ankare På
klara Norra. Där jag mig stadt.

50

Och vill han hava mig till sitt vin Så skall

jag tjänsten försaka; Och vill han älska mitt
unga liv. Så skall jag honom älska tillbaka.

Ett hus han äger, Förutom kassa, En spegel säger,
Att jag skall passa till Stockholmsfru.

50

Kostervalsen

10.

Kom i kostervals, slå din runda arm om ^{min} hals,
jag dej föra får, hiohej vad det viftar och går,
kostervalsen går, smek blir i skrovor och snar,
jag är din och du är min allra kärasten min;
Dejeligas mö på kostero, du min lilla rara
fästemo, Majas lilla hej, maja lilla sej, sej
vill du gifta dej.

20.

Kom i kosterbåt, nu i natten följas vi åt,
över hav vi gå, där som marselden blänker så
blå, jag dig smeka vill där som dyningen
lyser så mild, jag är din och du är min allra
kärasten min; Dejeligas mö o.s.v.

Kom uti min famn, i min famn där finner
du hamn, Maja jag är din, du är alltså
käraste min, Maja jag ä du, kuttrasju mun
mot mun kuttrasju, jag är din och du är min
allra käraste min. Dejeliga mö o.s.v.

4 v.

Kom i brudstol kom, innan året hunnit gå
om, Maja jag är din, lilla du så som fru blir
du min, Maja då blir ja, då blir ja så sjung-
ande gla. ja är din och du är min allra
käraste min, Dejeliga mö på kosterö, du
min lilla rara fästemo, Maja lilla hej
Maja lilla sej, sej vill du gifta deg.

..o.o.o.

51)

Balens Drottning.

1 v.

Med ligande kinder hon hastar, Ur balsalens
bländande ljus, en kappas kring oxlarna hastar,
och skyndar i parken ut, bakom henne tonerna

skalla, och balsalens stråtar av ljus, framför 75
honne möflingar falla, doft hörs stormarnas brus
2 v.

Vi flydde hon bort från de andra, när balsalens
drottning hon var, vi skulle så ensam hon vandra
förgäves hon finner ej svar, men även hon detta
nog finner, tell sist uti dunklet ändå, och
sen uti parken hon finner, en undagömd
enslig bersä.

3 v.

Där stod ju en björk som hon känner, hon
lutar till brädet sig fram, och pannan sånd
feberhet bränner, hon lutar sig fram mot dens
stam, två glödande kyssar, hon trycker på isade
stammen, ögonen sakta hon lyfter, hon glod
sedan drömmande där.

4 v.

Hur ofta hon drog sig till minnes, hur härlig
den dagen ej var, hur glad var hon ej då till
sinnes, en majdag så strålände klar, hon
minnes ju än varje skära. Hans kniv hade
rispat då, och blott för allt brädet ej sära, hon

Sew dess har hon aldrig fått skada, den plats
där de mötte varann, de skildes ju åt dessa båda,
är efter år försvunn, nu tillhör han redan en
annan, och all hennes glädje har flytt Hon
lutar den bräntheta pannan, mot isade stammar,
på nytt.

6v.

Men åter musiken hör klinga, och valsen till
ej laga slut, hon eldigt i dansen sig svingar,
skälande glad som förut, men hädet där ut i parken
står iskölt på grenar och slam, och stormvinden
sopar på marken, var steg hon i livet går fram.

Bäckt i Lau den 27, 1915

52) Skeppsnamnet.

1v.

Lag minnes du den allra första gång, såg minnes
du den allra första gång. På pansarbåten vid
dragspelstiken där du mig muntrade med dans
och sång.

2v.

77

Augusti, aldrig jag förglömma kan, Augusti aldrig
jag förglömma kan. Då du mig kysste den ketti-
förste, ombord på pansarbåten Ocean.

3v.

Sjömannens kärlek är som höstens vind, sjömannens
kärlek är som höstens vind, Då hjärtat lessnar
och blomman visnar, och flickan brogen bli-
vi sitt sinn.

4v

På livets hav ett skepp framgången är, på
livets hav ett skepp framgången är. För fulla
segel, dess akterspegel, så stolt för gyllande skepps-
namnet vår.

5v.

Skeppets namn kärleken är förvisst, skeppets
namn kärleken är förvisst. Det största skepp
som på bågarna farit, på livets bågflod, o, ocean.

6v.

Det namnet skrivet står uti mitt bröst, det
namnet skrivet står uti mitt bröst. Det vill
jag visa, intill det sista, för vannen lilla
med en ljufvig röst.

Bäckt Lau 27, 1915
11

1 v.

Hästar frusta bjältror klinga, gäster komma
bruden står myrtenkrönt men blek som drivan.
hon är gravens vålnad lik.

2 v.

En hon älskar, den hon ej får, en hon hatar,
endast en, han skall dock bli hennes brudgum
nu hon handen honom ger.

3 v.

Lovat honom broget älska, varför skall hon
ljuga så, varför skall väl munnen säga, det
som hjärtat ej förstår. 4 v.

Får och mor så velat hava, lögnen hon nyss
har sagt ut. Avgrundstankar av en ängel, som
ej fallit har förut. 5 v.

Dansen går i friska vinder, varje kind
i blomning står. bruden kind är blek som
drivan. osmält i den ljusa vär.

6 v.

Se där bräder fram en yngling, bjuder henne
upp till dans, då på hennes kinder skifta

rosens rodnad, ljusens glans.

7 v.

Denna gång men och den sista, slingrar jag
kring dig min arm, våra hjärtan starkt skiljas
fastän kärleken var varm.

8 v.

Dansen slutar, händer kryckas, öga djupt i öga
ser. djupt, det är väl sista gången, och du
får ej handen mer.

9 v.

Sommardagar äro flydda, hösten hopar
gamla blad. där de ligga snöbeläckta
frusna i de dödas sal.

10 v.

Se där under friska borvar, bruden flyttat
har helt nyss, livets läppar voro kalla,
ljuv och varm var dödens kyss.

Båstel: Jan 27, 1915

Tecknad av

Henry Larsson.

Hilda Larsson
Laura Larsson

Amanda o. Herman.

1 v.

Amanda satt med en krans i håren Som ett
engeln mildt och som vis om vären Ung Herman
hemme sin Asket svor Men falskhet uti hans
hjärta bor.

2 v.

Amanda gånger sig ner i gräsen Att plöcka
liljorna nypa marken Att binda kransar
Det bad han om Men allt förgäves se Herman
kom.

3 v.

Amanda gånger sig dit han bodde Där fick
hon se vad hon inte trodde Där fick hon
se med sina ögon två Fick se sin Herman
med en an bortgå.

4 v.

"Ach, Herman! Herman! Vänd om tillbaka
Till din Amanda du nu försaka? Ach, Herman
Herman! Vänd om igen Till din Amanda
din kogna vän."

Jag dig

5 v.

Amanda ej mera älskar Ty Clin haver mitt
hjärta fångslat Ja hon skall bliva min kogna
brud Grät ej Amanda nu är det slut."

6 v.

Amanda dognade ned till jorden O himmel
himlens Gudar vad är jag worden Har du så glömt
din Amanda bort Skall Gud belöna dig inom kort.

7 v.

Ach, Herman! Herman! ditt hårda hjärta Det
skall väl lida med all min smärta. Ty Herren
Gud han belönar den Som överger en krogen vän."

8 v.

Amanda gånger sig ned till stranden, Och
lägger avsked med vita handen: Du haver glömt
Din Amanda bort Gud skall belöna dig innan kort.
Torsdagshvällen d. 23 jan 1915.

55

En dröm.

1 v.

Flon satt på klippan ur den öde stranden,
För henne ändlöst ochnen låg. Det blida ögat

82. stödde hon i handen Och oerförligt emot
västern såg 2 v.

efter morgonsolens första strålar blänkte På
österns sky hon sen på klippan salt
Hon salt där mängen kväll när soln sig sänke
Och mängen fjuv balsamisk sommarsnatt.

3 v.
Hon var så ung så skön jämväl i tårar
Med djupblå ögon och med hår av guld
Linea lik i Nordens kosta vägar
Och blyg som hon och fjuv och skuldsfull.

4 v.
Här dotter min mig tyckes som du suttit
En ensam fågel lik vid bågän blå-
Din kind är vit det stormar hårt därute:
Kom in! Hon kommer ju ej förr ändå.

5 v.
Din hula hänger skum med brustna strängar
Din myrten armar och din fågel dör
Förr hörd din sång så sen kring fält och ängar
Gjunga än! Du har ju mig att tjunga för
6 v.

83
Men dottern log och vinkade med handen
Förlåt jag kan ej komma moder här.

7 v.
Ty förrän bågän fruset is vid stranden
På finner du mig icke längre här.

8 v.
Der du jag drömde samma natt han farit
Att jag ju med nyprä hans fartig stod,
Storm spån Norr had hela dagen varit,
Och bak en mohwigg solen sjönk i blod.

9 v.
Hon slöt mig till sitt bröst och tårar runno
På mina kinder, fastän munnen log,
Då såg jag, hur två vita fåglar flögo
Likt anderväsende omkring skeppets bog.

10 v.
På lätta de framför oss foro
O vilda kretsar jagade varann
Jag sporde kvitka dessa fåglar vora
De äro dina böner sade han.

De följa mig utöver vida havet
Likt gods änglar sända utav Gud

84 Och om jag skild från dig ryks ned i graven
Jag sticker en av dem till dig med bud.

11 v.

Aft du må veta när min dag är biden
Förväl, min älskade, o, gråt ej så,
Går våra öden väcla här i tiden,
Vi mötas ju till sist hos Gud ändå.

12 v.

Går kysste mig och knappt var kyssten blummen
På bleka läppar förrän min sömn var slut.
Min dröm en morgondimma lik förrunnen
Och jag i stugan ensam som förut.

13 v.

Se moder därför sitter jag vid stranden
Och ser åt västern där hans skepp föravann.
Ty förrän bogen flusit is på skonden
Hans bud har kommit eller också han.

14 v.

Och vårens der och sommaren förrunna
Och det blev höst igen bland Nordens fjäld
Blodröda skyarna i västern bunnna.
Och hasan sprakade på spiselhäll.

15 v.

85

Flug skövlad är ej hundens fågring vorden.
Var blomma kysstes bort av vinterring
I vita flockar snön föll över jorden
Men vitare ändå var Annas kind.

16 v.

Flom grät ej mer hon satt med tårlost öga
Likt marmorvärden på en älskad grav.
Den yttre världen byddes henne föga.
Nad visste hon väl nu för glädje av.

17 v.

Det blev så tungt så mörkt i hennes sinne
Där drömmande hon vid sin sländas satt
Och låg var stugan det blev snörikt därinne
Och hon gick ut en mörk november natt.

18 v.

Flom satte sig på bland klipporna på stranden
Där förr hon suttit och så många gång.
Den kotta pannan stödde hon i handen
Och lyssnade till Nordanstormens sång.

19 v.

En ensam stjärna ibland molnen blänkte

86 Hon suckade såg sin bild där
Det salta skummet emot klypan stänkte
Och vågen söt med ökat raseri

20 v.

Var det en dröm att då hon ögat lyfte
En fågel kom i snövit fjäderskrid
Ett kurrud tätt till hennes öra tyckte
Och viskade din älskling är hos Gud.

21 v.

Hon bidar dig se här det bud jag bringar
Med ödelig fasa hon ur dvalan väckt
En fiskmåls flög förbi på snabba vingar
En vålad lik i denna mörka natt.

22 v.

Hon bakom brustna moln vid himmläranden
Satt månen lysande till stormens hot
Och av en svallväg vräktes uppå stranden
Ett bleknadt lik tätt invid jungfruens fot.

23 v.

Och månen sken uppå dess bleka panna
Och på dess evigt brustna ögonpar.
Hon blekare än då var Anna

87
Hon visste nog som vän den döde var.
24 v.

Hon sjönk intill hans bröst och tårar runno
Det likt ett majregn uti vårens dar
Och hennes läppar mot hans läppar brunno
Förgäves döde jag ej återvann.

25 v.

Då bröt från hennes mun en blodsköm neder
Det likt ett purpur över snön sig göt.
På bädd av roser lade hon sig neder
Och pännan mot sin älsklings slöt.

26 v.

Hon bad kanske och hennes böner hördes
Och smärtan att bönhörelse är rik.
Och hennes själ av hans till himmelen föides
Och morgon - solen sken på henne lik.

27 v.

Hon gömde den grå i samma grå på stranden
Och deras hembyggas välbekanta hav,
Och hvem som vill kan ännu se i sanden
De båda ungas snart förgätna grav.

Båtets Hus torsdagsekvällen 4 feb. 1915

Hilda Larsson
Båtskips Lärare

56. Elin och Herremannen.

En herremann så stolt och bård Flan egde
 tunnor guld och flera hemman i sitt våld
 Täck se en flicka huld Bland skogens stammar
 ensam gå han talade till henne så.

2 v.

Mitt vackra barn Vad heter du, säg mig
 ditt lifva namn Och sätt dig vid min sida
 nu i skogens blomsterhamn! Vi vilja ynkas
 vid en skund förkroligt här i ensig hund.

3 v.

Mitt namn är Elin men jag får ej längre
 dröja här, Ty dagens sol snart nedergår, och jag
 skall plocha bär I korgen som jag har åt
 mor Flan väntande i hyddan bor.

4 v.

Ack Elin ingen flicka söt och skön
 som du jag sett, Flan vila i mitt öppna slöt
 Jag beder blott om ett, giv mig en enda
 liten kyss Var inte rädd att någon lys.

5 v.

Nej, nej jag lovat har vid Gud att ingen

kyss ge bort Förrän den dag jag skall stå
 brud, Ack det blir innoth kort Och då skall
 Gustav hava den, från barndomen han är
 min vän.

6 v.

Vad du är barnslig blyg och from
 som sådant pjollra kan Din Gustav vet ju
 ej därom Ej heller någon annu Du skall få
 penningar se här Låt mig nu få vad jag
 begär

7 v.

O nej, o nej, jag är ej ful för penningar
 och guld De hjälpa ej för samvetskval för
 spe och evig skuld Ett frejdet bröst är
 mera värde har jag i katteresen lärt.

8 v.

Bedraga vill jag inte Dig tro vad jag säger
 nu till slottet skall du följa mig och bli va
 där min fru och parlor silver skall du få
 Längst mera än du kan förtä.

9 v.

Ej, nej, jag lovar ingenting Av silver
 nej jag har Ty vet att en förlovningsring
 jag fick sen några år av Gustav den jag

Älskar ömt Och den har jag vid hjärtat
gjönt 10 v.

Flör Elin Gustav fattig är ett torn jag
honom skänkt Och heligt inför Gud jag svär
du har min ära kränkt Och prövat lärer jag
igen lev sen i sorgen oned din vän.

11 v.

För som ni vill jag lever säll om än i
mör och is I ödemarken i ett fjäll jag
leta skall min spis Blott jag vid Gustavs
sida får Framhärda mina levnadsår.

12

Ej hjälper smicker eller hot Eken vet i
alla fall att om det också sker med knot en
kyss jag taga skall och till mitt hjärta
trycka dig förrän du slipper ifrån mig.

13 v.

Jo nyttan, med en sidoblick gav Elin
sålmskt till svar och kastade sin korg och
gick med den stod herrn kvar Och.
suckade en mår är den som gäcker
kärinnokroketen.

57. Skärgårds flickan

91

En skärgårdsflicka jag ännu minnes
Bland sköna lägen som i Dalen finnes
Där nästan ensam bland stormens hot
Där binder fiskaren sin strömmingsnot

1 v.

En kulan ofton till havs jag styrde
Fäst stormen rasade och vattnet grod
Jag såg ej annat än havets väg

Långt ner i djupet min grav jag såg

3 v.

Då syntes ändtligt en båt i fjerran
Fem av dem styrdes det vet väl Elin
Då kom en flicka likt en virvelvind
Uti min båt som en kappskrämd hind

4 v.

Flön båten styrde i land mig förde
En kyss hon gav mig den på kinden rörde
Sen nägra ord jag av flickan fick.
Sen arm i arm till hennes hem vi gick

5 v.

Där hemma frågar jag hennes moder

Säg för jag bliva hennes fosterbröder
 Ty hon har räddat mig ur havets nöd.
 Säg för jag bliva hennes skydd och stöd
 6 v.

Tag henne yngling så svaret klingar
 Rånkända lycka jag på alldern bringar
 Öft se min dotter från världens larm
 Låg hvila lufft på sin broders arm.
 7 v.

För mig hon står med utslagna hären
 Liksom en ängel i fusan vären
 Då smög från ögat där fram en tår
 Flon hade fått i mitt hjärta sår
 8 v.

Men flickan svarade med kärfullt hjärta
 Jag vill dela hans sorg och smärta
 Jag älskar honom mer än han tror
 Hans kärlek uti mitt hjärta bor.
 9 v.

O kärlek glädje och fröva lotter Öft vara
 Älskad av havets dotter Ren uti kärlekens oskuldskrud
 Blir stjärngärdsflickan min kogna brud.

58 Kors på Idas grav.

Mossbelynen trydda står vid Flecklas fot
 Slåga granar skydda den mot stormens hot
 Men därinne Sörgens minne Livets storm en
 Ros bröt av Öfn vid skand vi finne
 Kors på Idas grav.

2 v.

Alfred skön som vären Drog till fjerran
 land Blek med rigna hären Idå grät på stand
 Gå ett stida, Glömm g'Idå hennes ömhet hennes
 ho Sörgligt shall hon bida återkomstens ro
 3 v.

Äst stöt sin bana, Tvenne gånger om,
 Saknad blev en vana Ingen Alfred kom Van
 att bida stackers Idå Dölde smärtan för sin
 far; kraft att ensam stida än dess hjärta bar.
 4 v.

Spart från bleka kinden Blomman vek sin
 los. Då av Siroos vinden karyas faders ros
 Kärfullt öga mot det höga Fästangt följde hjärtats
 lön Trohet bolar föga Gökhet blir dess lön.
 5 v.

Enda dötterns sonärta, Tär den gamles bröst,
 Ömt hans fadershjerta Skyndar att ge tröst
 Lög ej Iida till din vida snart jag Alfred återför,
 Blott för dig jag vida bort en vallfärd gör.

6 v.

Iida gick till stranden Lik en enslig hamn
 Ritande i sanden mängdet älskat namn.
 Morgondimman Middagstimman Luskande hon
 andas här Mänens bleka strimma Finner
 henne där.

1 v.

Styghögt lifan wallar Över havets byn
 Åskan ryshigt knallar, Blaxter delar skyn.
 Skrypp förtöres öfverhög höres Kraken slungades
 mot land Och av vägen föres mingen fäst
 på strand.

8 v.

Av förkviklan slagen, Iida sig sin far Redan
 skumt för dagen Jubbens öga var. Dödsminnuten
 är förfutten Döden redan kallar mig Alfreds tro
 är bruten, Han har svikit dig.

9 v.

Äu sin hand han lade i sin dötters hand.
 Ett parväl han sade gick till gudens land

Döden svingar mörka ringar Äu ett hemstätt
 Ett smärtans ljud Samma ängel bringar
 Iidas själ till Gud.

59

Det öfverste barnet.

Moder jag är trött o lät mig sova lät mig
 vid ditt hjerta slumma in grät ej mer det måste
 du mig lova Ty dina tårar bränna ju min kind.
 Ty dina tårar bränna ju min kind.

1 v.

Står är kallt och ute stormen hjutar, men
 i drömmen mig allt skönt omger Och när jag
 det trötta ögat slutar Jag de goda änglabarnen
 ser Jag de goda änglabarnen ser.

3 v.

Moder hör du hur musiken klingar. Det är
 änglar himmels sändebud. Står med tvänne
 vita ringar Dem de säkert en gång fått av
 Gud. Dem de säkert en gång fått av Gud.

4 v.

Trött och grönt och gult kring ögat sandas

Det är blommor änglar kring mig står
 Tär jag vingar medan än jag andas eller moder
 får jag när jag döer Eller moder får jag när jag döer.
 5 v.

Men då skall du inga tårar gjuta Gräter du
 så gräter jag med dig O, jag är så snatt vill
 ögat sluta Moder se nu kyssa änglar mig
 Moder se nu kyssa änglar mig.

60. Alfred och Alvhilda.

På ardetonhunderatalet ja det var nitthötre
 I kronens tjänst till Stockholm jag for som
 i får se jag tog farväl av hemmet och sade
 till min vän Franke du har en annan förren,
 vi ses igen? 4 v.

Alvhilda grät och sade: Nej det kan aldrig ske
 hur långt du än må resa min allra käraste
 De orden kom från hjärtat från hennes unga
 bröst; O, stanna du här hemma och skänk mig
 ro och tröst. 3 v.

Jag reste dock Så kom jag till Ljungs

huvudstad jag glömde snart Alvhilda
 och levede frisk och glad Och månader förginga
 så skrev jag henne till i brevet stod de orden
 jag här omtala vill. 4 v.

I dag Alvhilda skriver jag för sista gång
 till dig, du söka må en annan och evigt glömma
 mig En annan vän jag valt mig ty tiden blev
 för lång, Därför farväl Alvhilda farväl för
 sista gång 5 v.

Alvhilda fick snart brevet hon grät och
 skrev tillå Min vän är det din mening?
 Hur skall med mig det gå Hur kan du så
 mig glömma som tro mig svurit har Nej
 det får aldrig hända, den sorg för bitter var.

6 v.

Ty jag har nu här hemma en liten son så
 rar För hans skuld vill jag bedja till dig
 hans hulde far O, kom då snart tillbaka
 och giv mitt hjärta ro och hälsmed vill jag
 ända mitt brev i höryn och tro.

3 v.

Jag läste nym det brevet för alla på kassören

koppralar artillerister som voro landets
värn jag spe och skrott blott höjde själv var
jag full av hän jag gjorde spe av brevet
Alvhilda och min son.

8^{v.}

Men en kamrat inföll nu som vid min
sida stod: "Det brevet har den sorgna nog
skrivit med sitt blod. Och du gör synd mot
henne, som trofast är mot dig". Nu kom en
tår i ögat på honom och på mig.

9^{v.}

Jag satte mig att skriva på samma dag ett
var och sände det till henne som hennes
bör ju var Mitt hårda hjärta bankar när
jag skrev dessa ord "Du får mig evigt glömma
på hela denna jord."

10^{v.}

Nu hände sig en morgon förrän revägen
höd. Då kom ett brev från hemmet:

Alvhilda din är död och du bär största
skulden att hon gick ur livet här ja grusligt
har du syndat mot Gud och mot din vän.

11^{v.}

Det sägs att hon fick läsa ditt brev så
fullt av hän. Då tog hon upp ur saggan
sin lille kära son, smög skogväg ned åt
insjön i den hon snart försvann. Det var
den tolfte juli jag det ej glömma kan.

12^{v.}

Jag reste hem. Där fann man ett brev
vid trädets fot jag läste detta brevet så snart
jag tog det mot i allra sista raden hon skrivit
dessa ord "För din skuld Alfred dör jag med
min enda vän på jord."

13^{v.}

Att brevet talat sanning det trodde knappast
jag. Dock sökte jag vi Alvhilda ja inman det
blev jag. Då gick jag genom skogen och vid
ett klippigt land där flöt ett lik Gud hjälps
mig jag drog det upprä land.

14

Nu ritar hon i graven med barnet på
sin arm, Det skummar blott i döden allt
vid sin moders barn. Men jag går genom

livet min kymmerfulla gång, och härmed
vill jag sluta min sorgfulla v. säng.

Lär måndagen 8 febr. 1915. M. 9.
 Tecknad av Hilda

61. Pelle med klaveret.

Pelle var en pojke som jag har känt igen
Förresten xhan jag säga han är min bästa
vän Bland alla hans kamrater så spelar han
klaver allt uti granna tächter och på fint maner
Var det kek i byggen alltid någonstans ja då
var Pelle med där och spelte uyp till dans val
och när han hade slutat alla flickor så jastandes
min Pelle vad du spelar bra.

2 v.

Det var på ett julkalas en gång hos riksdagsmans
och Pelle han var med där och spelte uyp till
dans, och klocharn dansa schotis med riksdagsmans
Kristin och själva länsmann smurra smut som
en butin, Nämndemannens mors och väran
gamla prost, de lysa uti syna ^{lik} som Olsons
feta ut och när som han sluta själva

grästar st jädran i dig Pelle vad du spelar
bra

3 v.

Så hände det engång att det var sent en
kväll och Pelle kom i sällskap med en finer
mamsäll och Pelle tog klaveret och stämmede
uyp en lät Mamsällen gick bredvid och bara
hörde grät och när som han slutat i ett enda
rust han Pelle tog om halsen och gav en
riktig puss det ska du ha så kärleksfullt
kon sa min lille sara Pelle för du spelte så
bra.

4 v.

Och som hon kyssste Pelle så kom där fram
en karl de var spektorn på herregården och
kon hans fästmo var, "Om står jag bums ihjäl
dig" han till Pelle skrek men Pelle var i lagen
och han var inte och spektorn klaveret mitt
i skallen fick så det i hundra sinom små
bitar de gick och när jag köppte Pelle
afteråt han sa den gången tror jag ändå
att jag spelte bra.

62. Lönansvisa.

Det byggdes ett skepp upp i nordens ja,
 Det byggdes av bräder och av plank pumpaläns.
 Ja det byggdes lät så vara, ja det byggdes ingen fara,
 Ja det byggdes av bräder och av plank.

3 v

Till Madera styr skeppet färden till Madera
 ja där är skeppets hamn Pumpaläns till
 Madera ingen fara, till Madera lät så vara
 till madera ja där är skeppets hamn.

2 v

Och det skeppet är allredan lastat
 Det är lastat med bejerst öl och vin, Pumpaläns
 Det är lät så vara det är lastat ingen fara
 Det är lastat med bejerst öl och vin pumpaläns.

4 v

Och vår grav allredan gräven Den är
 bland klippor och bland skär Pumpaläns
 Den är gräven lät så vara, den är gräven
 ingen fara Den är gräven bland klippor
 och bland skär

5 v

Och vår gravsten den är redan huggen,
 den är huggen i guld och diamanter Pumpaläns
 Den är huggen lät så vara Det är huggen
 ingen fara den är huggen Den är huggen
 i guld och diamanter pumpaläns.

6 v

Och vår gravskrift den är redan skriven
 Den är skriven med flickans hvita hand
 Pumpaläns Den är skriven lät så vara
 Den är ingen fara den är med flickans
 hvita hand pumpaläns.

7 v

Och på stranden står flickan och gråter
 ja hon gråter men vet ej varför Pumpaläns
 Ja hon gråter lät så vara ja hon gråter
 ingen fara ja hon gråter efter lilla vännen
 sin Pumpaläns.

63.

Liten fågel.

En liten fågel satt en gång och yöng i
 furuskog, han hade fjungit dagen lång,

men dock ej spungit nog, han satte sig i högsta träd som i skogen fanns han ville se dess g. ty solen skulle just gå ned: han ville se dess glans. 2o

Det finns i skogen mörka snår, där häden vässa lätt, och jagaren med sin bössa går och sifftar snabbt och rätt; han går på hur han kryper ned, han smyger tyst omkring han ser åt skogens högsta träd- Det gör väl ingenting? 3o

Ellen liten fågel sjöng så glatt i sommar-
kvällen klar: han ville tacka Gud, för att så glad och fri han var: han sjöng och drönde icke om, hur vitt den sängen föo, till skyttens säkra kula kom och sångaren var död.

4

Wad, gråter du? Nej, denna gång en tår ej fallas bår, ty den som dör i sol och säng han lever, fast han dör! Att dö en sådan aftonstund som denna mild och klar, med blicken fäst på solens rund- och sångaren lycklig var,

64

Vägen

Min väg är en väg som röres en tid i svallande lög vid vindarnas strid.

2o

När lugn blir på hav och vinden är tyst då sommar hon av bår stranden hon kysst.

3o

Flon lägger sig ner till ro i det blå Flon synes ej mer men finns där ändå.

4o

No världshavet ju en droppe hon är, och solen ännu han spegla sig där.

65

Tröst och frid!

1o

Stilla skuggor breda sig i kvällen solen släkes i svala rym. Klara spår framgå över fjällen tända offrande kärlekstön: 2o

Blåa vaks i nattens timma, o, låt aningens facklor glomma! När det skymmer, må jag då finimma högnets saliga fusa frid!

Aftonen.

Wälkommen, wälkommen, du klara, du stilla och
fjurliga kväll! Du låter jag sorgarna fara; du gör
mig så trygg och så säll. 2 v.

En ängel på glänsande vingar du svävar från
himlarna ner. Du frid åt de levande bringas, och
svalka åt jorden du ger. 3 v.

Du står mellan dagen och natten och talar
försömmens ord, och skönt på de speglande vatten
förmaltas du himmel och jord. 4 v.

Ditt guld över skarnas toppar och blåmande bergen du
slår skilt läskar du blommornas knoppar med daggens
balsamiska lår. 4 v.

Och fåglarna, glada och fria, dem honnet är aldrig
bedrog, de sjunga sitt Ave Maria i dal och på berg och
i slåg. 5 v.

Vad gör det att skymningen breder sitt flör? Flan
är tankarnas vän. Vad gör det, att solen går neder?
Flon kommer i morgon igen. 6 v.

På purprade molnet hon blänkar; hon liknar den dödliges
hopp, ty knappt hon i väster sig sänker, förrän hon
i östern går opp. 7 v.

Au låta vi sorgarna fara; du hägnar vårt fjärliga
fjäll. Wälkommen, wälkommen, du klara, du stilla och
fjurliga kväll!

Hjärtats hem

Vad är ditt hem? Jag frågade mitt hjärta. Säg du
som från min första stund av liv har klypnat vid
all glädje och all smärta, var är ditt sätta hem? O, svar
mig giv! Säg, döfde du helst där lundar fredligt susa,
där silverbäckens klara böljor leusa? Nej! svarade mitt
hjärta nej! 2 v.

Var är ditt hem? Är det där stormen fioder och
utlös klypnar far, och utan jaktens faror blott man
njuter och utasa blodigt offer nöje har? Kanske det fjält,
där krigets ärkor funga, där under huleggn värden
falla tunga? Nej! svarade mitt hjärta nej! 3 v.

Var är ditt hem? Kanske där solen glöder i
purpurbrand och pympigt manner fram den fyllda
druvan, ah, kanske i söder du vålust bland rosorna
förram? Är det ditt hem, där palmens kronan höjer
och där i grönska evig sommar dröjer? Ah! åter sade

Hjärtat nej.

Var är ditt hem? Säg, har du det vid plogen
där höga fjällen stå i isgrå dräkt; där aftonskimret
av midnattssolen så nära är med morgensrodnaden
släkt där drivan glänsar mellan furuskogen hamnar
och skönt i stjärnekvällen norrsken flammor & often
hjärtat erikade ett nej!

Var är ditt hem? Är det vid hemmets vida, hvars
hjärta slog mot dig i ömt förbund, som lärde dig
försaka, dig att lida, då kornet dog i livets myrstenhund?
Är där ditt hem, varom du ännu drömmar helt
rikt, då du dess bild så högt gömmer? Med klagan
sade hjärtat nej!

Var är ditt hem? Säg är det där uti det anade
och sälla land, dit själen, fri man sagt skall stervanda,
när slitna bliva alla jordens band? Är där ditt
hem? De obekanta ställen, som fjärran vinka
ovan stjärnepelten? Då hördes hjärtat svara ja!

Där är mitt hem, det klappande då sades,
mitt ursprung's hem, det har jag alltid känt;
fast jordisk eld, du ofta hos mig lade jag

minnes nog den himmelska mig tänkt. I askan
äger jag ~~en~~ en gnista, som längtar, då jag en
gång kommit brista, till Gud hos honom mitt hem.

Vackert så!

Du klagar, men du klagar dumt, min gamle hedersvän.
Ditt äga ser allting så skönt, som om det grott igen.
Vad som ditt sinne stämmer med jag icke kan förstå.
Du är ju född att följa med, och det är vackert så.

2 v.

Var gång du dig i spegeln sett, så säg du väl där; att
dig en sällsam äro skett, att du fött mänska bli. Du är
mot larvar och insekt en sol att se uppå. Du är av
Nåms stolta släkt, och det är vackert så.

3 v.

Var jord har hand om vår person från början och
till slut; är man född med pretention, så kan man
slå sig ut. Om du i skogen gör en titt, så kan du lida
gä, att du har mang och blåbar fitt och det är vackert
så.

4 v.

Var jord visst sprasslar vara kan att ge, då man vill.

ha, ty hon vill helst, att människan skall komma
själas och ta. I berg och flodas finns det gull, och om
fristat går på så kan man släppa fickan full, och
det är vackert så. 5^a

Äls du ej gratis fått förmått att bruka som du vill,
och äta vatten, sol och luft och snö och människan till?
Äls sen du en förgad hud vart sjunde är lär ja, jag
tycker, sannelighit för Gud att det är vackert så. 6^a

Och när till slut du andan mist, och du är kroppen
kvitt, en himlafärd du gör till rest som du får kostnads-
fritt. Vem vet, kanske en skönhet. Ja, som du ej tänker
på, skall till din grav med rosor gå, och det är vackert så.

Kärlekssvisa

1^a

Med vata ögon ser jag på böljorna
de slå, som sasande och vilde emot mörka
klippor slå. Ty långt i fjärran är den
vår som jag har här och jag hans blicka
lifa på stranden väntar här?

2^a

Till bosten är jag åter hos dig mitt
unga liv" så sade han och slöt mig
fästlovet till sitt liv. Ty dagarna de gå
och böljorna de slå men aldrig kommer våren
hur än jag vänta nåt.

3^a

Jag suckar och jag klagar jag gräter och
jag ber och sjöande som falken bort över
havet ser. Ty långt i fjärran är?

4^a

Emellan oss är skog och sjö Emellan oss
är berg och dal Emellan oss är frid och
fjäd och även sorg och kval. Ty dagarna
de gå.

5^a

Och om jag hade vingar som fåglarna.
i skyn i denna natt jag skulle till andra
länder fly. Ty långt i fjärran är?

6^a

På länge har jag väntat du är min
enda höst står hjärtat icke längre vill
klappa i mitt bröst. Ty dagarna de gå
och inga bølger slå men aldrig kommer

vännern har en jag vänta ml."

Hilda Persson

Den måndagen kl. 18 sept 1915

Norrbjörns flickornas visa.

1 Min älskling är en ung soldat med pitalljäten
på rittet här i torchs häls mitt hjärta tog
den yttre för i är hans bristand det är gottand
i ja andra sidan baltisk sjö.

2 På chotkorningatans fram av gick och jag
blev mycket här han är så stilig där han
går och bracht sin pitalljäten här han
kom ifrån ett pyttigt berg och sedan blev han
här i mig, han fater alltså diatatt och
säger fören min

Register

		sid.	nr		sid.
1	Skördeflickan	1	21	Dalmarck	24
2	På Røjne Strand	2	22	Den snöiga stord	25
3	Trohet och Ökohet	3	23	Heckens polka	26
4	Loonbruden	5	24	Björkens hemlighet	28
5	Den är jag en	7	25	Kärleksvisa	30
6	Unghans dotter dödning	8	26	Gömansvisa	31
7	Thamies undergång	9	27	Anton och Cecilia	32
8	Skogsblomman	10	28	Fleckoras vals	36
9	Alyrosen	11	29	Byälbo Dräng	37
10	Liljekonvaljens avsked	13	30	A jämta a ja	39
11	Elfsborgsvisan	14	31	Bohuslänsflickan	40
12	Det gjorde mamma när mamma	15	32	Sheppet Skulda	43
13	Snön	16	33	Ensam jungfru	46
14	Långslät	17	34	Vermeland	48
15	Tre kallande jämtor	18	35	Lilla mitt hjärta	49
16	Twäre-visa	19	36	Kärleksvisa	49
17	Käffesysterarnas march	20	37	Min lilla vä bland bergen	50
18	Gamla farmor	21	38	Ostersjön	52
19	Mor Britta	22	39	Ett shepp i läger	55
20	Björnsborgarnas march	23	40	Falnas visa	57

42		sid	61	Elle med klaveret	100
41	Balladvisa	59	62	Gömansvisa	102
42	Männisa	62	63	Liten Fogel	103
43	Alundarrisan	63	64	Wägen	105
44	Herden Fingad	64	65	Kvatt och pro.	105
45	Min Lilla	66			
46	Fiskarevalspän Bohusl.	68			
47	I avskedets stund	69			
48	Barndomsdrömmar	70			
49	En jugas visa i oktober	71			
50	Kostervals en-	73			
51	Balens Drottning	74			
52	Preppsnamnet	76			
53	Brudens klagan	78			
54	Amanta o Herman	80			
55	En Dröm	81			
56	Blir och Herremannen	88			
57	Skärgårdsflickan	91			
58	Kors på Söas grav	93			
59	Det döende barnet	95			
60	Alfred och Alvhilda	96			

Brudens fråga

Älskar du för spörkets skull?
 Älska mig ej då! Älska solen! -
 Se, i gull ymnigt hennes lockar glänsa
 i det blå!

Älskar du för ungdoms skull?
 Älska mig ej då! Älska väsen! -
 Den är full jämt av friska roser
 Mina snart förgå.

Älskar du för skatters skull?
 Älska mig ej då! Älska kopsfryn! -
 Baror, gull, skogar av korallens björder
 hon dig på.

Älskar du för kärleks skull?
 O, så älska mig! Kärlek har jag -
 Tröhetfullt har den länge tillhört,
 tillhört enigt dig.

Tänken

Tänke se hur fågeln vingar
under molnet lätt och fri.
Oven du har dina vingar
och din synd att flyga i.

Äroga ej att du vid gruset
som en fånge binds ännu
Lätt som fågeln snabb som fuset
mer än båda fri är du.

Är det glatt på jorden, hurka
bland dess fjögder glad också.
är det sorgligt, äla, äla
best till hörs värlar då.

Fångens önskan

Starka vägar vandra
på havets glänsande san
O, vore jag bland andra
en bålfa i ocean
så liknöjd djupt i mitt sinne,
så sorglöst kylig och klar,
så utan ett enda minne
från flydda sällare där!

Dock skulle en väg jag vara,
den namne jag vore väl då.
Här går jag ju bland en skara
av svala vägar också
De skänka med föjd och smärta,
på lek de kisas och le,
Blott jag har ett binnande hjärta;
O, vore jag utan som de.

